

April 1987
87ste jaargang
Nummer 4

De Ster

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

April 1987
87ste jaargang
Nummer 4

Eerste Presidium:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter,
Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs:

Hugh W. Pinnock, John H. Groberg,
James M. Paramore, Derek A. Cuthbert

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines:
Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteure: David Mitchell, Jan Pinborough
Kinderster: Diane Brinkman
Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

De Ster

**Vertaling, nieuwsredactie
en administratie:**

Henri J. A. Tenthof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau
Raadstede 19, Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72/71 03 34

© 1987 by the Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Jaarabonnement:

Nederlands: f 25,30
België: Bfr. 460,00
Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenwaarde van f 28,00
Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan
en wordt automatisch verlengd, tenzij twee
maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd.
Opgave van een nieuw abonnement te richten aan
de administratie; wacht met betalen tot u een
acceptgiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Centre
Federal Republic of Germany

PB MA 0562 DU

De Ster

Officiële Nederlandse uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign”,
„New Era” en „Friend”.

Inhoudsopgave

- 2 „Het veld is alreeds wit”, *President Gordon B. Hinckley*
- 8 De Geest moest het mij leren, *Isabelle L. Cluff*
- 10 Rosa de Tinti: Anderen dienen in Guatemala, *Don L. Searle*
- 12 Het land van Jezus
- 18 Huisbezoekboodschap: „Ieder ding onder de hemel zijn tijd”
- 19 President Howard W. Hunter, *Don L. Searle*
- 25 Het geloof om gehoorzaam te zijn, *Sandra Stallings*
- 28 'k Sta spraak'loos, *Jeffrey R. Holland*

VOOR TIENERS EN TWEENS

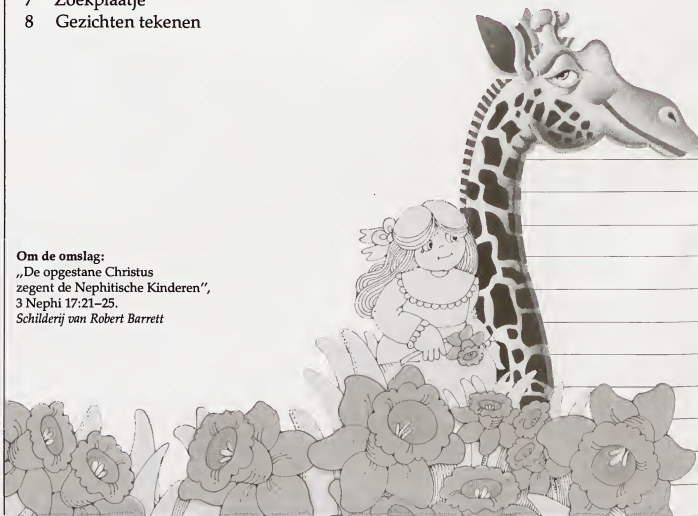
- 34 Wees op je eigen manier mooi
- 35 De bisschop, *Bisschop Robert D. Hales*
- 40 Naar het goede toegroeien, *Richard G. Ellsworth*
- 46 Ja, ik ben inderdaad mormoon, *David K. Skidmore*
- 48 „Wel gedaan, jij goede en getrouwe dienstknecht”,
Esnil Acosta

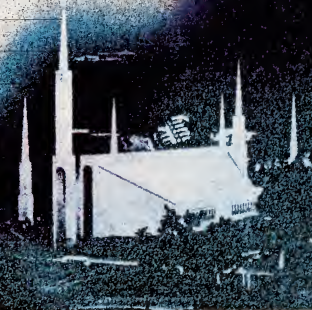
Kinderster

- 2 Tranen en narcissen, *Sandy Halverson*
- 4 Getuigenis van Pasen, *Pat Graham*
- 6 Figuurkje uit de Schriften
- 7 Zoekplaatje
- 8 Gezichten tekenen

Om de omslag:

„De opgestane Christus
zegt de Nephitische Kinderen”,
3 Nephi 17:21-25.
Schilderij van Robert Barrett

BOODSCHAP
VAN HET EERSTE PRESIDIUM

HET VELD IS ALREEDS WIT

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

De grote inspanningen in het zendingswerk van de kerk verheugen mij ten zeerste. De verkondiging van het evangelie was de eerste verplichting die Joseph Smith bij de opening van deze bedeling werd opgelegd. Het behoort altijd de eerste verplichting te blijven. De laatste opgetekende woorden van de Heer tot zijn discipelen, vóór zijn hemelvaart, waren:

„Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb.

„En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld” (Matt. 28:19-20).

Ik ben uitermate enthousiast over de ontwikkelingen in deze tijd. In 1985 traden er 197.640 mensen tot de kerk toe. Dat zijn meer leden dan er in de eerste vijftig jaar van het bestaan van de kerk toetraden!

Als we ervan uitgaan dat de gemiddelde ring, die nu georganiseerd wordt, ongeveer 2500 leden telt, dan zijn er in 1985 genoeg mensen lid van de kerk geworden om 79 nieuwe ringen te organiseren. Dat is een opmerkelijk gegeven.

Een levende ziel

Maar een bekeerling is meer dan gewoon maar een nummer. Een bekeerling is een man, een vrouw of een kind. Een bekeerling is een levende ziel in wiens

leven nieuwe kennis, licht en begrip is gekomen.

Bekeerlingen zijn zij die het herstelde evangelie van Jezus Christus onderwezen zijn en dit aanvaard hebben. Zij zijn het, die het verlangen hebben een hogere levensnorm na te streven. Zij zijn het, die het geluk hebben gevonden, alsmede een grote vriendenkring. Zij zijn het, die nieuw inzicht hebben gekregen in de eeuwige doeleinden van God. Bekeerlingen zijn enorm belangrijk, want het zijn mannen, vrouwen en kinderen die het oude lieten voor wat het was en een nieuw levenspatroon aannamen.

Er waren in 1986 meer dan 200000 bekeerlingen. Hoe fijn zou het geweest zijn als dit evangelie in dat jaar het hart van nog eens 50000 – of zelfs 100000 mensen had geraakt! Ik geloof stellig dat dit mogelijk is.

De meeste van die bekeerlingen werden door onze zendingen gevonden, en het doet mij genoegen te weten, dat er tegen het eind van 1986 bijna 30000 zendingen in het veld waren. Wij kunnen verwachten, dat dit aantal tegen het eind van 1987 aanzienlijk zal zijn toegenomen.

Het gevolg van meer zendingen in het veld hebben is dat er meer bekeerlingen zullen zijn. In het verlengde daarvan kunnen we stellen, dat deze zendingen hun *werk beter zullen doen*, indien zij zich *beter voorbereiden*.

Een zich voortdurend ontvouwend wonder

Voor mij zijn zendingen een constant wonder. Tijdens mijn jaren als algemene autoriteit heb ik het voorrecht gehad hen over de hele wereld te ontmoeten. Maar waar ze ook zijn, ze verschillen niet veel van elkaar. Voor het merendeel zijn het knappe jongemannen en jonge vrouwen. Ze zijn energiek en enthousiast. Zij laten zich niet snel ontmoedigen, hoewel ontmoediging hun van tijd tot tijd niet vreemd is. Ze zijn toegewijd aan het werk waartoe ze geroepen zijn. Ze worden geleid en geïnspireerd door een grote groep zedingspresidenten, die ze leren liefhebben, bijna alsof het hun eigen vader is. Ze versterken elkaar en sluiten vriendschappen die niet eindigen aan het eind van hun zending maar die een leven lang standhouden. Ze zijn geroepen door de geest van profetie en openbaring, ze zijn verantwoordelijk voor een constante injectie van nieuw bloed en nieuw leven in de kerk.

Verder blijven de jonge mannen en vrouwen, die een zending vervullen, nooit hetzelfde. Ze gaan naar huis met kwaliteiten en krachten die geen andere ervaring hun had kunnen verschaffen. Ze weten, meer dan ooit tevoren, dat dit werk waar is en dat dit het belangrijkste werk op deze aarde is. Ze gaan naar huis met een verlangen om hun naasten te blijven dienen. Ze hebben een fundament gelegd, waarop ze in toekomstige taken kunnen voortbouwen.

De verkondiging van het evangelie was de eerste verplichting die Joseph Smith bij de opening van deze bedeling werd opgelegd. Het behoort altijd de eerste verplichting te blijven.

Fotografie: Jed Clark en Mary Mayo

We hebben meer zendingen nodig. We kunnen er nog wel tienduizend gebruiken. Een ieder die zegt dat er nu genoeg zendingen zijn, weet niet waar hij het over heeft. Laatst luisterde ik naar de rapporten van de gebiedspresidiiums uit verschillende delen van de wereld. Deze rapporten gaven de omvang van ons werk aan. In een gebied hebben wij, bijvoorbeeld, slechts 270000 leden op een totale bevolking van 640000000 mensen. „De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig“ (Matt. 9:37). Welnu, broeders en zusters, wat kunnen we daaraan doen?

Enkele betere voorbereiding

Ik ben van mening, dat zendingswerk in de eerste plaats een verantwoordelijkheid van de priesterschap is. Hoewel vele jonge vrouwen geweldig werk doen in het zendingsveld, sommige zelfs beter dan de ouderlingen, ligt de eerste verantwoordelijkheid toch bij onze jongemannen. Wij moeten onze jongemannen al in een vroeger stadium op hun zendingsplicht wijzen en hen beter voorbereiden.

Enkele jaren geleden bezocht ik een ringconferentie op het platteland. We besteedden veel aandacht aan zendingswerk in de bijeenkomst op de zaterdagavond. Een achttienjarige boerenjongen met sproeten op zijn neus en een innemende glimlach was gevraagd te vertellen hoe hij zich op zijn zending had voorbereid. Hier volgt zijn lijst:

„1. Het belangrijkste: ik heb fijne ouders die mij hebben geholpen. Zolang ik mij kan herinneren hebben zij mij aangemoedigd om een zending te vervullen. Zij hebben mij geholpen bij het sparen voor dit doel.

„2. Ik heb de kerkvergaderingen bijgewoond. Ik heb vele mooie lessen geleerd, die mij een begrip van het evangelie hebben gegeven.

„3. Ik ben zeven jaar bij de scouting geweest. Ik ben kroonverkenner. Ik ben onderwezen in het 'voorbereid-zijn'. Vele keren heb ik de verkennerseed opgezegd: 'Mijn plicht te doen aan God en mijn vaderland.'

„4. Ik heb mijn 'Duty to God'-onderscheiding ontvangen. Ik weet dat deze taak inhoudt dat ik het evangelie met anderen deel.

„5. Ik ben assistent van de quorumpresident priesters. Ik werk onder leiding van mijn bisschop die mijn quorumpresident is. Vanaf de tijd dat ik diaken was, hebben mijn bisschop en zijn raadgevers periodiek een gesprek met mij gehad en gesproken over mijn zending. Zij hebben mij geholpen inzicht te krijgen in de mogelijkheden en taken van een jongeman die de Heer wil dienen als zending.

„6. Ik heb het seminarie bijgewoond, waar ik het evangelie kon bestuderen. Ik heb heel goede leerkrachten gehad die ook gelijk mijn vrienden waren.

Ik heb het Boek van Mormon gelezen en bestudeerd. Ik weet dat het het woord van God is.

„7. Ik ben al enige tijd jeugdwerkleerkracht. Dat is een grote uitdaging voor mij. Ik heb een kleine klas jongens en meisjes die niet altijd even gemakkelijk in toom te houden is, maar ik houd van ze en zij weten dat. We leren samen.

„8. Al toen ik heel jong was heb ik deelgenomen aan de gezinsavonden. Mijn familie en ik hebben samen gebeden, samen gezongen en samen de Schriften bestudeerd. Wij hebben samen plannen gemaakt wat betreft ons leven en de dingen die we willen bereiken.

„9. Ik heb geprobeerd een rein leven te leiden. Er zijn verleidingen geweest; maar ik heb mijn doel om op zending te gaan en ik wil waardig zijn. Ik besloot lang geleden al dat ik geen bier hoeft te drinken, dat ik niet hoeft te roken, dat ik geen drugs nodig heb en dat ik niet verstrikt hoeft te raken in onzedelijkheid.

„10. Ik heb mijn taken op school. Ik ben klasseverteenwoordiger. Ik vind het leuk, ik leer ervan en ik heb er vele fijne vrienden door gemaakt."

Deze jongen besloot met: „Ik geniet altijd van het verhaal van Ammon in het Boek van Mormon. Hij vocht met de rovers en beschermde de schapen. Terwijl anderen, die op de vlucht waren geslagen voor de rovers, opschepten tegen de koning, was Ammon de paarden alweer aan het verzorgen. Hij deed wat er van hem verwacht werd. Als wij dit doen en om hulp bidden, zullen we voorbereid zijn."

Ik heb nooit een betere samenvatting van een voorbereiding op een zending gehoord. Het geeft op realistische wijze weer, dat deze voorbereiding al in de kinderjaren behoort te beginnen en door moet gaan totdat de jongeman zijn zendingsoproep ontvangt.

Ook anderen gezegend

Die oproep zal het leven van de zending tot zegen zijn, en ook het leven van hen die naar hem luisteren. En er zijn nog anderen wiens leven gezegend wordt door de zending die God dient, zoals de leden van zijn familie die hem in de meeste gevallen steunen, die voor hem bidden en zijn naam eer proberen aan te doen. Ik denk dat een ieder, die ooit een zending ondersteund heeft, kan getuigen van de zegeningen die een familie ten deel vallen wanneer een zending naar het zendingsveld vertrekt.

Als we het aantal zendingen aanzienlijk willen verhogen, moeten we eerder met de voorbereiding beginnen. Die voorbereiding begint bij de ouders. Ik wil nu vier fases in de zendingsvoorbereiding bespreken: (1) geestelijke voorbereiding; (2) mentale voorbereiding; (3) sociale voorbereiding; (4) financiële voorbereiding.

De *geestelijke voorbereiding* van een zending zal gestalte krijgen door betere gezinsavonden, verbeterd

onderwijs in het Aäronisch priesterschap en hulporganisaties, het volgen van seminarie en instituut, het bezoeken van de tempel om dopen voor de doden te verrichten en door aanmoediging om het Boek van Mormon te lezen. Iedere jongen zal zijn voordeel doen met het lezen van de belevenissen van de zoons van Mosiah. Aangaande hen verklaart het verslag:

„Nu, deze zoons van Mosiah . . . waren sterk geworden in de kennis der waarheid; want zij waren mannen van gezond verstand en zij hadden de schriften ijverig onderzocht, opdat zij het woord Gods mochten weten.

„Maar dit is niet alles; zij hadden veel gebeden en gevast; daarom hadden zij de geest der profetie en de geest der openbaring, en wanneer zij leerden, leerden zij met kracht en gezag van God” (Alma 17:2-3).

Mentale voorbereiding. Bisschappen behoren te beginnen met het voeren van persoonlijke gesprekken met de jongens wanneer zij diaken worden en zij moeten in alle ijver en onder gebed deze gesprekken blijven voeren.

Bisschappen behoren het op zending gaan aan te moedigen. Zij behoren deze jongens te helpen bij het vormen van hun mentaliteit, opdat zij bestand zullen zijn tegen de ongemakken van het zendingsleven, in staat de nodige culturele aanpassingen te maken als zij naar een vreemd land op zending gaan, en zichzelf volledig over te geven aan het zendingswerk wanneer zij eenmaal geroepen worden. Het is vanzelfsprekend dat ook de ouders deze zaken begeleiden met wijze en geïnspireerde raad.

Sociale voorbereiding. Laten wij onze jonge mensen in liefde het belang van het zichzelf rein houden onderwijzen, opdat zij waardig zullen zijn de Heer in de wereld als zijn zaakgelastigde te vertegenwoordigen. Laten wij verheffende sociale activiteiten aanmoedigen en laten onze jongeren de grote kunst van het samenwerken met elkaar leren. Terwijl zij in het zendingsveld zijn, zullen zij moeten samenwerken met collega-zendingelingen. Zij zullen daarbij in staat moeten zijn het goede te zien in hun collega's en uit het leven van anderen deugden te destilleren die zij in hun eigen leven kunnen verweven.

Financiële voorbereiding. Een zending is duur geworden. Gemiddeld moet men toch rekenen op 750 gulden per maand, wat neerkomt op ongeveer 18000 gulden voor twee jaar.

Men moet dus al beginnen met sparen wanneer de jongens nog klein zijn. Er dient een spaarrekening geopend te worden, in geen geval moet het gespaarde geld voor speculatieve doeleinden worden gebruikt.

De jongeman van wie ik eerder sprak, had gespaard voor zijn zending. Veel van onze jongemannen hebben dit eveneens gedaan. Er zijn er nog veel meer die dit ook zouden kunnen doen.

Zendingen uit de hele wereld

Een van de opmerkelijkste ontwikkelingen in de laatste paar jaar is het grote aantal jonge mannen en vrouwen, dat op zending gaat, dat niet uit de Verenigde Staten en Canada afkomstig is. In een van de internationale gebieden is 75 procent van de zendingen aldaar in zijn eigen land werkzaam. Dit is echt bemoedigend. Ik weet geen betere manier om het evangelie te onderwijzen en tegelijkertijd aan een krachtige, stabiele toekomst te bouwen. Zo'n zending is in het voordeel omdat hij de taal van zijn volk spreekt. Hij begrijpt de cultuur.

Wij dringen erop aan dat men zich houdt aan de regels aangaande de ondersteuning van zendingen die vanaf het begin van de kerk van kracht zijn geweest, namelijk, dat het de verantwoordelijkheid is van het individu en zijn familie om de zending te bekostigen. Dit moet aangemoedigd worden, zelfs als dit inhoudt dat hij zijn zending moet uitstellen. Het is beter dat de jongeman zijn zending een jaar uitstelt en het geld bij elkaar spaart dan dat hij volledig van anderen afhankelijk is.

Er zijn natuurlijk jonge mannen en vrouwen voor wie het niet mogelijk is zonder financiële hulp op zending te gaan, vanwege de economische situatie in het land waar zij wonen. De wijk en het quorum horen dan zoveel mogelijk bij te springen. Mocht dat niet toereikend zijn dan kan een beroep worden gedaan op het algemene zendelingenfonds, dat opgebouwd is uit de bijdragen van de kerkleden. Wij moedigen de leden aan bij te dragen aan dit fonds indien zij hiertoe bij machte zijn. Dit fonds heeft duizenden jonge mannen en vrouwen de kans geboden een zending te vervullen. Zonder dit fonds zullen duizenden niet op zending kunnen gaan.

Beloften van de Heer

Op elk zo'n bijdrage volgt een zegen, het is een belofte van de Heer. Hij heeft over hen, die de zendingen ondersteunen, gezegd:

„En hij, die u voedt, of kleedt, of u geld geeft, zal zijn loon geenszins verliezen.

„En hij, die deze dingen niet doet, is Mijn discipel niet; hieraan kent gij Mijn discipelen” (LV 84:90-91).

Laat ons nogmaals aandringen op het vervullen van een zending, alsook op de verantwoordelijkheid en de plicht deze zendingen te ondersteunen. Het is een opdracht van de Heer. Het is onze verantwoordelijkheid het evangelie te verkondigen aan de wereld. Er gebeuren geweldige dingen. Er kunnen nog grotere tot stand worden gebracht. Moge wij getrouw zijn in het opbouwen van het koninkrijk dat we liefhebben, en in het doen van de wil van Hem die onze Heiland is en die ons gebiedt het evangelie te onderwijzen.

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

Enkele belangrijke punten die u desgewenst bij uw huisonderwijs kunt gebruiken:

1. De verkondiging van het evangelie is een belangrijke verantwoordelijkheid van de kerk en haar leden.
2. Er zijn meer zendingen nodig.
3. Er zijn meer beter voorbereide zendingen nodig.
4. Zij die op zending gaan dienen op de volgende gebieden voorbereid te zijn: (1) geestelijk, (2) mentaal, (3) sociaal en (4) financieel.

Wenken voor de bespreking

1. Bespreek uw eigen gevoelens over zendingswerk.
2. Zijn er teksten of aanhalingen in dit artikel die de gezinsleden willen bespreken?
3. Zou deze bespreking beter tot haar recht komen als er van tevoren met het gezinshoofd werd gesproken? Is er een boodschap van de bisschop of quorumleider?

Het 'zendingsleger' van de kerk omvat jongemannen, zoals deze die de zendingenlessen bestuderen; echtparen, zoals deze man en vrouw die in Arizona op zending zijn; en zendingzusters, zoals deze die een exemplaar van het Boek van Mormon aan een potentiële onderzoeker geeft.

DE GEEST MOEST HET MIJ LEREN

Isabelle L. Cluff

Na mijn inkopen te hebben gedaan, liep ik onbewust naar de kassa waar de minste mensen in de rij stonden. Misschien was het gewoon omdat ik zo moe was, dat ik naar dit rustiger gedeelte werd getrokken.

Wat de reden ook was, het deed me gewoon even goed om alleen maar te staan zonder beslissingen te hoeven nemen. Zo gauw als de twee klanten voor mij hadden afgerekend, zou ik aan de beurt zijn en dan vlug naar huis. Mijn tienerdochter stond achter mij. Ik verzonk in gedachten, niet echt bewust van wat er om mij heen gebeurde. Niet totdat de man van middelbare leeftijd voor mij rusteloos heen en weer begon te draaien, realiseerde ik mij, dat onze rij niet meer bewoog. Toen ik langs de kassa voor mij naar de kassa keek, zag ik een boodschappenwagentje met vier bruine zakken gevuld met boodschappen. Een sjofel gekleed vrouwtje met grijze haren telde haar geld uit aan de kassa. Tevergeefs zocht ze in haar portemonnee naar meer kleingeld, met trillende handen opende zij het ene vakje na het andere.

Naarmate de spanning steeg, wenste ik dat ik dichterbij haar stond. Ik liet mijn blik even langs de mensen gaan die in mijn rij stonden – ze waren allen ongewoon geduldig, er was geen afschuw of spot van hun gezichten af te lezen. Ik voelde de warmte van de Heilige Geest door mij heen stromen terwijl ik de woorden, die in mijn gedachten kwamen, bijna kon horen: „Help haar.“

„Meer heb ik niet“, zei de bejaarde vrouw zachtjes, ze hield op met zoeken.

Verontschuldigend pakte de kassière een zakje fruit of groente uit een van de zakken en woog het af. De prijs kon het verschil niet goedmaken. Het was duidelijk te zien, dat zij dit niet leuk vond, ze nam evenwel een tweede zakje uit de zak en woog ook dit af.

„Nee, dat heb ik nodig voor . . .“ zei de vrouw met klem, maar de zak werd tertijsde gelegd.

Ik wilde niet op de verkeerde manier helpen, bang als ik was haar nog meer in verlegenheid te brengen, dus bad ik: „O, Vader, hoe moet ik helpen?“

Maar langer kon ik niet wachten. Beter iets doen en de fout ingaan dan helemaal niets doen.

Ik boog mij voorover naar de kassière en vroeg: „Hoeveel komt ze tekort?“

„Vijfennegentig cent“ zei ze, blij dat iemand zich erin mengde.

„Tel het maar bij mijn boodschappen op“, antwoordde ik. Maar de Geest fluisterde: „Betaal nu.“

„Of wacht, hier heb je een dollar“, zei ik en legde deze op de toonbank. De man voor mij leek opgelucht. Kennelijk had ook hij willen helpen maar had niet geweten hoe. „Ik betaal de helft“, zei hij en legde gelijk wat kleingeld bij mijn dollar. Mijn eerste impuls was zijn aanbod af te slaan, maar ik bedacht me op tijd en bedankte hem ervoor. Plotseling had ik het gevoel dat de hemelen zich hadden geopend en dat onze groep zich baadde in een onverwachte warmte. We hadden allemaal willen helpen.

Vlot handelde de jonge kassière de transactie af en deed de spullen van de vrouw weer in een van de zakken. Daarna wendde de vrouw zich kalm en waardig tot ons. Zij richtte zich wat op en zei: „Aan wie ben ik wat verschuldigd?“

Mijn ogen vulden zich met tranen, wederom vroeg ik om hulp: „O, Vader, laat me alstublieft het juiste zeggen. Ik wil haar geen pijn doen of haar gevoel van eigenwaarde kwetsen.“

Mijn antwoord kwam moeiteloos: „Iemand die van u houdt en die van de Heer houdt.“ Ik stond er zelf verbaasd van. „Bovendien, u zou het ook voor mij gedaan hebben.“

De vrouw met het zilverwitte haar ontspande zich. Ze hield op met trillen. Langzaam verscheen er een bedachtzame glimlach op haar gezicht.

„Weet u, dat zou ik zeker“, zei ze, alsof ze verbaasd was dat ik dat kon weten. Daarna lichte haar gezicht op en bevestigde ze: „Ja, ik zou het zeker gedaan hebben!“ Ze draaide zich statig om en duwde haar boodschappenwagentje naar buiten.

Er hing een eerbiedige stilte in onze rij. Ineens voelde ik mij niet meer moe. De klant voor mij begon een deuntje te fluiten.

Op weg naar huis verbrak mijn dochter de stilte. „Moeder“, zei ze, „dat was heel aardig van u, zoals u dat vrouwtje hielp. Ik geloof dat het iedereen blij maakte.“

„Weet je“, zei ik, „ik wist echt niet hoe ik dat nou moest aanpakken. De Geest moest het me leren. Ik heb alleen maar gebeden om hulp.“

ROSA DE TINTI: ANDEREN DIENEN IN GUATEMALA

Don L. Searle

Elke keer dat ze naar de tempel gaat, is het net alsof ze haar eigen geest oplaadt, en dan die lading aan ons geeft," zegt de zestienjarige Henry Elliott Tinti over zijn moeder.

Voor Rosa Cruz Cordoba de Tinti is de gelegenheid om in de Guatemala Stad-tempel te werken een droom die in vervulling is gegaan. Ze is altijd een goede vrouw en moeder geweest, toegewijd aan het dienen van anderen, zo zeggen haar kinderen. Maar door haar doop in 1979 kreeg ze nog meer kansen om dienstbaar te zijn, onder andere in haar kerkroepingen. Momenteel is ze bijvoorbeeld voor de tweede keer werkzaam als ZHV-presidente van de wijk. Maar ze ziet haar roeping als tempelwerkster in de Guatemala Stad-tempel, die ze kort na de inwijding van de tempel in december 1984 ontving, als haar belangrijkste kans om dienstbaar te zijn.

Zelfs voordat zuster Tinti lid van de kerk werd, „probeerde ze ons altijd goede beginselen bij te brengen“, herinnert haar twintigjarige dochter Reyna zich. Zuster Tinti had het goede, dat ze in de godsdienst van haar voorouders gevonden had, aanvaard, maar ze had er geen vrede mee. „Ik had het gevoel dat er wat beters moest zijn, maar ik wist niet wat dat was.“

Rosa de Tinti ontdekte dat beters met behulp van haar oudste dochter, Melida (een kind van haar

eerste echtgenoot), die lid van de kerk was geworden terwijl ze in Amerika woonde. Melida stuurde de zendingen naar haar moeder en haar moeders tweede gezin in Guatemala. De kinderen van het gezin Tinti werden in 1978 gedoopt, maar omdat hun vader geen lid wilde worden, voelde zuster Tinti zich niet vrij om gedoopt te worden tot na zijn dood het jaar daarop. Een jaar later, in 1980, ontving ze haar begiftiging in de Los Angeles-tempel.

Reyna vertelt dat haar moeder anderen altijd actief gediend heeft – ze verleende bijvoorbeeld onderdak aan een jongeman, die door zijn familie het huis uit was gezet, en aan een teruggekeerde zendinge. Zuster Tinti's omgeving is zich zeer goed bewust van haar goedheid en van haar lidmaatschap van de kerk. „Als er iemand in de buurt problemen heeft,“ merkt Reyna op, „wordt hun gezegd: 'Ga maar naar zuster Tinti, die helpt je wel.'“

Henry zegt dat zijn moeder op een goede wijze haar kinderen de juiste beginselen onderwijst, „en ze geeft ons de gelegenheid te doen wat we weten dat goed is“.

Hoewel zijn moeder „het priesterschap niet draagt“, zegt hij, „weet ze hoe belangrijk het is in het leven van een man“. En wanneer zuster Tinti het idee heeft dat Henry enige mannelijke leiding in zijn leven nodig heeft, kan ze

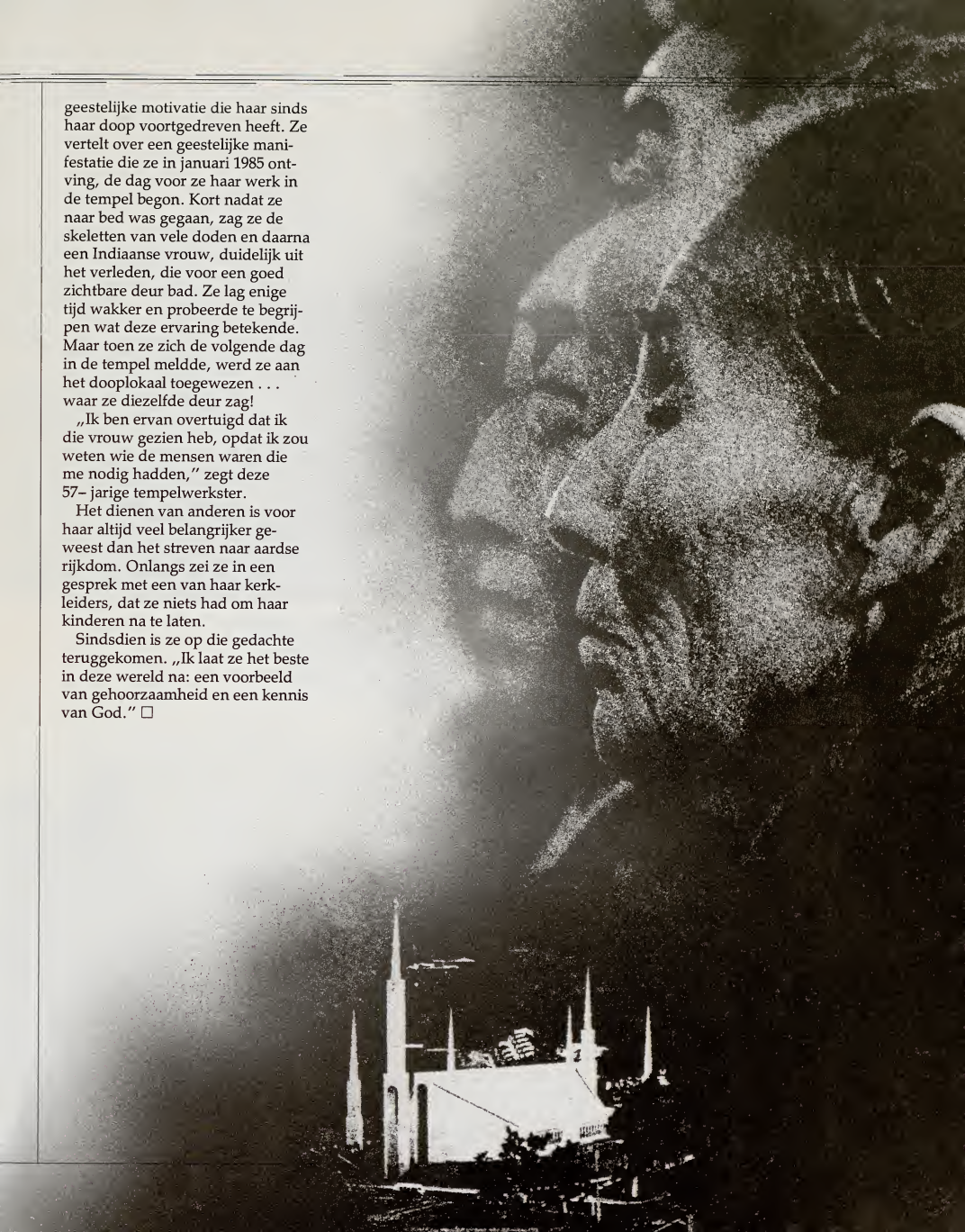
altijd een beroep doen op een van haar twee zoons, Mauro of Estuardo, die tweeling zijn. Mauro Tinti is eerste raadgever in de bisschop van haar wijk (de Wijk La Laguna in de Ring Guatemala Stad Guatemala Las Victorias), en Estuardo Tinti is lid van de hoge raad in die ring.

Toen de twee broers nog erg jong waren, lang voordat zuster Tinti van de kerk gehoord had, werden ze erg ziek. Zuster Tinti weet nog hoe ze de Heer beloofde dat als Hij haar zoons genas, ze hen aan zijn dienst zou toewijden. Ze herinnerde zich die belofte toen ze in 1980 de leeftijd hadden om op zending te gaan.

De tweeling vervulde tegelijkertijd een zending, ondersteund door hun moeder. (Rosa's dochter Melida heeft ook een zending vervuld.) Hoe speelde een weduwe het als alleenstaande klaar om hen te ondersteunen? „Ik weet het niet. Ik weet het echt niet. Het was alleen mogelijk met de hulp van de Heer“, antwoordt ze.

„Ik pakte alles aan wat op mijn weg kwam.“ Dat hield onder andere in koken voor de conciërge van het kerkgebouw, kleren wassen voor de zendingen, en zelfs het maken en verkopen van tamales (een Mexicaanse versnapering). Ze ploeterde „totdat m'n handen zeer deden van het vele werk“.

Een belangrijke reden voor haar gewilligheid om te dienen is de

geestelijke motivatie die haar sinds haar doop voortgedreven heeft. Ze vertelt over een geestelijke manifestatie die ze in januari 1985 ontving, de dag voor ze haar werk in de tempel begon. Kort nadat ze naar bed was gegaan, zag ze de skeletten van vele doden en daarna een Indiaanse vrouw, duidelijk uit het verleden, die voor een goed zichtbare deur bad. Ze lag enige tijd wakker en probeerde te begrijpen wat deze ervaring betekende. Maar toen ze zich de volgende dag in de tempel meldde, werd ze aan het dooplokaal toegewezen . . . waar ze diezelfde deur zag!

„Ik ben ervan overtuigd dat ik die vrouw gezien heb, opdat ik zou weten wie de mensen waren die me nodig hadden,” zegt deze 57-jarige tempelwerkster.

Het dienen van anderen is voor haar altijd veel belangrijker geweest dan het streven naar aardse rijkdom. Onlangs zei ze in een gesprek met een van haar kerkleiders, dat ze niets had om haar kinderen na te laten.

Sindsdien is ze op die gedachte teruggekomen. „Ik laat ze het beste in deze wereld na: een voorbeeld van gehoorzaamheid en een kennis van God.” □

HET LAND VAN JEZUS

David H. Garner

De aardse bediening van Jezus Christus raakt de hele mensheid; toch vond die bediening plaats op een smalle strook land van tussen de 60 en 150 kilometer breed en minder dan 250 kilometer lang.

Hoewel het evangelie dat Jezus leerde universeel is, zijn zijn leringen en aardse ervaringen nauw verbonden met het land waar Hij leefde. Visnetten, molenstenen en tempelmuren stonden in het middelpunt van zijn leven en zijn leringen. Sichar, de berg Tabor en het meer van Galilea waren plaatsen waar Hij het plan van zaligheid onderwees. Onder zijn volgelingen bevonden zich tollenaars, vissers en edellieden.

Hoe zag het land van de Messias er uit? In dit nummer hebben wij enkele foto's afgedrukt van plaatsen die Jezus kende, gedurende zijn jeugd en toen zijn aardse bediening haar einde naderde op Golgota. In volgende nummers van *De Ster* zullen opnamen van andere historische plekken in het heilige land verschijnen.

De foto's zijn uit het archief van dr. Richard Cleave te Jeruzalem en uit David A. Garners persoonlijke collectie.

1. Betlehem in Judea

„Ook Jozef trok op van Galilea . . . naar de stad van David, die Betlehem heet . . . om zich te laten inschrijven met Maria, zijn ondertrouwde vrouw, welke zwanger was . . . Toen zij daar waren . . . baarde (zij) haar eerstgeboren zoon en wikkelde Hem in doeken en legde Hem in een kribbe, omdat voor hen geen plaats was in de herberg” (Luc. 2:4–7).

En zo, hoewel ze niet uit Betlehem kwamen, vervulde de geboorte van Jezus in het oude dorpie van Ruth en Boaz het profetische Godswoord: „En gij, Betlehem Efrata, al zijt gij klein onder de geslachten van Juda, uit u zal Mij voortkomen die een heerser zal zijn over Israël en wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der

eeuwigheid” (Micha 5:1). Opmerkelijk genoeg werd hij die „het brood Gods” en „het brood des levens” genoemd werd, geboren in Betlehem, wat een Hebreeuwse uitdrukking is dat *het huis van het brood* betekent.

Het huidige Betlehem is vele malen groter dan het dorpie van Jezus' geboorte – het oude gedeelte beslaat slechts de rechterbovenhoek van de foto. Het terrasvormige gebied op de voorgrond is het veld der herders.

2. Nazaret, waar de Heiland zijn jeugd doorbracht

Toen Jozef met zijn gezin uit Egypte terugkwam, besloot hij klaarblijkelijk naar Betlehem terug te keren, waar ze voor hun vlucht naar Egypte gewoond hadden.

„Toen hij echter hoorde, dat Archelaüs koning over Judea was in de plaats van zijn vader Herodes, vreesde hij daarheen te gaan. En van Godswege in de droom gewaarschuwd, ging hij naar het gebied van Galilea, en, daar gekomen, vestigde hij zich in een stad, genaamd Nazaret, opdat in vervulling zou gaan hetgeen door de profeten gesproken is, dat Hij Nazoreëer zou heten” (Matt. 2:22–23).

Bijna zeshonderd jaar eerder schreef Nephí: „En ik zag . . . in de stad Nazareth . . . een maagd, en zij was zeer schoon . . . En ik keek en zag wederom de maagd, een kind in haar armen dragend. En de engel zeide tot mij: Zie het Lam Gods” (1 Ne. 11:13, 20–21).

Hoewel de stad tegenwoordig veel groter is dan toen Jezus er woonde, ademt het nog steeds de sfeer van het dorpie uit Jezus' tijd.

De straten zijn smal, de oude winkeltjes staan naast elkaar en vormen de verzamelaarsplaatsen waar mensen hun zaken afdandelen en de nieuwtjes van de dag uitwisselen; heuvels liggen beschermend om de oude marktplaats en bron, die dateren uit de tijd van Christus.

Terwijl hij nog sprak, zie, daar overschaduwde hen een lichtende wolk, en zie, een stem uit de wolk zeide: Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!

(Matt. 17:5.)

3. De oever van het meer van Galilea.

Zoals deze foto laat zien, is het gebied aan de oever van het Meer van Galilea erg vruchtbaar. Het wordt er vaak erg heet, hoewel het in de heuvels koeler is. Soms veroorzaken koude luchtstromen uit de heuvels plotselinge stormen op het meer.

Aan de oever van het meer van Galilea lagen negen steden, bevolkt met arbeiders met allerhande beroepen. Drie van de steden telden meer dan 15.000 inwoners, wat erg veel was in Jezus' tijd. Op het meer zelf verrichtte de Heiland verschillende wonderen, waaronder het stillen van de storm en het lopen op water. Aan de oever genas Jezus de zieken en wierp Hij duivels uit, onderwees Hij in het openbaar en in de synagogen, en koos Hij zijn apostelen.

4. Jeruzalem, de stad van vrede

Deze westelijke aanblik van de tempelberg in Jeruzalem toont in het midden de Rotskoepel, met aan de linkerkant het westelijke deel van het tempelplein van Herodes; de tempel zelf stond waar nu de Rotskoepel staat, of rechts daarnaast.

„De Joden dan antwoordden en zeiden tot Hem: Welk teken toont Gij ons, dat Gij dit moogt doen? Jezus antwoordde en zeide tot hen: Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen. De Joden dan zeiden: Zesenvertig jaren is over deze tempel gebouwd en Gij zult hem binnen drie dagen doen herrijzen? Maar Hij sprak van de tempel zijns lichaams“ (Joh. 2:18–21).

5. De berg Tabor

De berg Tabor, een van de prachtige hoogvlakten in zuidelijk Galilea, verheft zijn geronde top boven de vlakte van Jizreël. Deze berg is mogelijk de plaats waar de transfiguratie van Christus plaatsvond, en voldoet aan Matteüs' omschrijving van „een hoge berg alleen“ (SV, Matt. 17:1–2).

In 1979 bezocht president Spencer W. Kimball de berg en zei een paar uur later: „Ik ben ervan overtuigd dat dit de plaats is waar Jezus zijn drie discipelen, Petrus, Jakobus en Johannes, mee naartoe nam, deze hoge berg alleen, en daar bepaalde zegens gaf. Ik voelde een heel warme geest toen we bij elkaar kwamen en deze ervaring over ons heen lieten

komen.“ (Uit een bandopname van president Kimballs toespraak, gehouden tijdens een avondmaalsvergadering in het veld der herders.)

6. De hof van Getsemane

De hof van Getsemane was eigenlijk een olijfbosgaard waar de Heiland en zijn apostelen zich van tijd tot tijd terugtrokken uit de menigte en drukte van de stad. Deze oude olijfbos of de wortel waar hij uit voortgekomen is wordt rond de tweeduizend jaar oud geschat, mogelijk ouder. Misschien was het een stille getuige van die plechtige nacht dat Jezus worstelde onder het gewicht van de zonden van de wereld. Nadat Hij de verordening van het avondmaal had ingesteld, instrueerde Jezus zijn apostelen en bad voor hen. „En Hij zondeerde Zich van hen af, ongeveer een steenworp vier, knielden neder en bad deze woorden: Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede . . . En Hij werd dodelijk beangst en bad des te vuriger. En zijn zweet werd als bloeddruppels, die op de aarde vielen“ (Luc. 22:41–42, 44).

7. Golgota

„Pilatus . . . gaf Jezus, na Hem gegeseld te hebben, over om gekruisigd te worden . . . En zij brachten Hem op de plaats Golgota, hetgeen betekent Schedelplaats . . . Het was het derde uur, toen zij Hem kruisigden“ (Marc. 15:15, 22, 25). Golgota, in het midden van de foto, werd zo genoemd omdat de rots de vorm van een schedel heeft, wat het tot een plaats des doods maakte.

8. Daar dan legden zij Jezus neder

„Jozef van Arimatea . . . nam zijn lichaam weg. Een ook kwam Nikodemus . . . en hij bracht een mengsel mede van mirre en aloë . . . Zij namen dan het lichaam van Jezus en wikkelden het in linnen windsels met de specerijen, zoals het bij de Joden gebruikelijk is te begraven. En er was ter plaatse, waar Hij gekruisigd was, een hof en in die hof een nieuw graf, waarin nog nooit iemand was bijgezet; daar dan legden zij Jezus neder“ (Joh. 19:38–42).

Men neemt over het algemeen aan dat dit het graf is waar het lichaam van Jezus in gelegd is. □

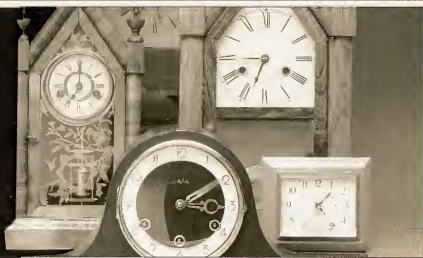
Hij is
hier niet,
maar Hij is
opgewekt.

(Luc. 24:6.)

HUISBEZOEKBOODSCHAP

Doel:
Begrijpen dat het leren verstandig met onze tijd om te gaan, deel uitmaakt van ons rentmeesterschap.

IEDER DING ONDER DE HEMEL ZIJN TIJD

Als heiligen der laatste dagen hebben wij, vrouwen, te maken met vele rollen en verwachtingen. Wij dragen verantwoordelijkheid als echtgenote en moeder; we hebben kerkroepingen; we houden het huis schoon en soms is er een moestuin die we bij moeten houden; we bakken koekjes, maken voedsel in en verstellen kleding; er is de persoonlijke schriftstudie; het bijhouden van een dagboek; misschien wat dagelijkse lichamelijke oefening; wellicht een baan buitenshuis of thuiswerk om een centje bij te verdienen; of mogelijk de verzorging van een ouder op leeftijd; en ga zo maar door.

Hoewel we „ijverig voor een goede zaak werkzaam (dienen) te zijn” (zie LV 58:27), zegt de Heer niet, dat we tegelijkertijd voor elke goede zaak ijverig werkzaam dienen te zijn. Een vrouw kan verschillende doelen hebben, zoals het grootbrengen van rechtvaardige kinderen, vrijwilligerswerk te doen in een ziekenhuis, een diploma te behalen, genealogisch onderzoek te doen of een zending te vervullen. Maar al deze doelen tegelijkertijd na te streven werkt ontmoediging en frustratie in de hand.

„Er zijn mensen naar me toegekomen, die zeiden: ‘O, u hebt zoveel gedaan in uw leven’”, zegt Barbara Winder, algemeen presidente van de zustershulpvereniging. „Ik vertel hun dan: ‘Maar ik leef dan ook al wat jaartjes!’ Alles heeft werkelijk zijn tijd. Wat ik nu doe als algemeen presidente van de zustershulpvereniging had ik onmogelijk kunnen doen toen mijn kinderen nog klein waren en ik voor hen moest zorgen. . .

„Dit is een les die we allen zullen moeten leren. Alleen wij kunnen beoordelen hoeveel we aankunnen. We denken vaak dat er vrouwen zijn die alles tegelijkertijd voor elkaar krijgen. Maar gewoonlijk is het zo, dat de ene zuster iets doet, en de andere iets anders doet, en een derde zuster weer iets anders doet. En dan proberen wij alles tegelijk te doen! En wanneer we falen ‘alles te doen’ komen we er uiteindelijk achter, dat we *niet* alles tegelijk kunnen doen. Naarmate we leren wat we wel aankun-

nen, groeien we; en soms kunnen we dan iets meer doen – misschien wel doordat we dat geleerd hebben.”

Een schilderes ziet in haar geestesoog hoe haar schilderij er zal gaan uitzien. Dan brengt zij de hoofdlijnen aan op haar doek. Een vrouw, in welke fase van haar leven zij zich ook mag bevinden, doet er verstandig aan te visualiseren wat zij wil bereiken. Zij dient zichzelf de vraag te stellen: „Wat kan ik in deze fase van mijn leven tot stand brengen?” in plaats van doelen na te streven die zij het beste tot later kan bewaren.

Het heeft geen zin dat een vrouw met vier opgroeiende kinderen voortdurend hunkert naar een full-time zending. Het is ook onverstandig dat een zending-zuster constant droomt over het moederschap. „Alles heeft zijn uur en ieder ding onder de hemel zijn tijd” (Pred. 3:1).

Prioriteiten, verplichtingen en verlangens sturen ons vaak in tegengestelde richtingen. Door op de Geest des Heren te vertrouwen, kunnen we de zekerheid hebben dat we de juiste richting hebben gekozen. Er zijn geen trievale, onbelangrijke doelen in het koninkrijk des Heren. „Verflaunt daarom niet in goedsden, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort” (LV 64:33).

SUGGESTIES VOOR HUISBEZOEKSTERS

1. Hebt u niet-gerealiseerde doelen in uw leven, die u denkt niet meer te kunnen bereiken? Is het werkelijk te laat, of gewoon moeilijker?

2. Bespreek hoe de ZHV-lessen en de zusterschap ons kunnen helpen naar de doelen toe te werken, die persoonlijke vooruitgang tot stand brengen, God eren, en ons in zijn tegenwoordigheid terugleiden.

(Zie het Hulpboek voor de gezinsavond [PBHT5197DU], blz. 246–247 voor aanvullend materiaal.)

PRESIDENT HOWARD W. HUNTER

WAARNEMEND PRESIDENT VAN HET QUORUM DER TWAALF APOSTELN

Don L. Searle

John Hunter wist dat zijn vader, president Howard W. Hunter van de Ring Pasadena Californië, geen sportliefhebber was. Maar op die bewuste avond in de herfst van 1959, leek de wedstrijd tussen Brigham Young University en de University van Utah helemaal aan hem voorbij te gaan. Hij staarde

naar de spelers, maar zag niet echt wat er gebeurde. Wat John niet wist was dat Howard Hunter steeds maar weer moest denken aan een gesprek, dat hij eerder die dag gevoerd had met president David O. McKay.

President Hunter, in verband met de algemene conferentie in Salt Lake City, was niet verrast door de mededeling, dat president McKay hem tussen twee conferentiebijeenkomsten door op zijn kamer verwachtte. Hij had in opdracht van het Eerste Presidium aan een project gewerkt en nam aan dat de president een verslag wilde.

Maar president McKays verwelcoming was overdonderend: „Ha, fijn dat je er bent, want morgen zul je gesteund worden als lid van de Raad der Twaalf.”

„Het verraste mij volkomen”, herinnert president Hunter zich, hoewel hij een ruime ervaring had opgedaan in verschillende kerkroepingen. Hij was bijna tien jaar lang ringpresident geweest en daarvoor was hij zeven jaar werkzaam geweest als bisschop. Ook was hij voorzitter van de regionale raad van ringpresidenten in Zuid-Californië.

Howard Hunter luisterde terwijl president McKay hem vertelde hoeveel hij van zijn nieuwe roeping zou genieten en hoe deze zijn leven zou veranderen. President McKay vroeg hem het nieuws alleen aan zijn vrouw te vertellen, totdat zijn naam de volgende dag

in de conferentie ter steunverlening zou worden voorgelegd.

Clara May Hunter (Claire) verbleef op dat moment zeventig kilometer verderop in Provo, waar zij een bezoek bracht aan John en zijn vrouw, Louine, die net bevallen was van Howard en Claire's eerste kleinkind. Ouderling Hunter belde op om Claire het nieuws te vertellen, maar nadat hij het verteld had, was er alleen maar stilte op de lijn, omdat beiden hun emoties niet meer de baas konden.

„Ik ging naar de middagbijeenkomst en zocht een plaatsje op, maar toen begon de verantwoordelijkheid van de roeping op mij te drukken. Ik werd zo nerveus, dat ik niet kon blijven zitten, dus stond ik op en begon te lopen. Ik weet niet waar ik naar toe ben gelopen”, herinnert president Hunter zich, maar de tijd werd doorgebracht met het nadenken over de consequenties van zijn nieuwe roeping.

Het betekende dat hij het leven in Zuid-Californië, dat hij met Claire in bijna dertig jaar huwelijk had opgebouwd, en zijn advocatenpraktijk zou moeten opgeven. Maar behalve de gedachten over de opofferingen, die zij zouden moeten brengen, waren er ook de gedachten over de verbonden, die president en zuster Hunter in de tempel gesloten hadden, om de Heer ten koste van alles te dienen. „Wij waren van plan dat verbond na te komen”, zegt hij.

Dat hadden ze per slot van rekening altijd gedaan. Een president Hunter was eraan gewend verantwoordelijkheid op zich te nemen en deze te vervullen. Zo was hij nu eenmaal opgevoed.

Howard William Hunter werd op 14 november 1907 in Boise (Idaho) geboren – de oudste van twee kinderen van John William en Nellie Marie Rasmussen Hunter.

Zijn vader was een fijne man, maar had zich er in Howards jonge jaren nog niet toe kunnen zetten lid van de kerk te worden. Het was pas toen Howard de diakenleeftijd had en deelnam aan de scouting van de

wijk, dat zijn zuster en hij toestemming kregen om zich te laten dopen. Hun vader werd uiteindelijk in 1927 zelf lid van de kerk en werd ten langen leste verzegeld aan zijn familie.

Howard stond bekend als een beschaafde jongeman, populair bij de jongelui en bereid anderen van dienst te zijn. Hij hield er niet van de aandacht op zich te vestigen; hij deed gewoon die dingen waarvan hij vond dat ze belangrijk waren en hij deed ze op zijn eigen „onopvallende, innemende wijze“, zegt zijn zuster Dorothy Hunter Rasmussen. „Hij was heel goed voor mij en ik kan in alle oprechtheid zeggen, dat ik mij niet kan herinneren dat mijn broer ooit iets verkeerd in zijn leven heeft gedaan“, voegt zij eraan toe.

Als jongen nam Howard piano- en vioolles, en leerde hij zichzelf verschillende andere instrumenten te

bespelen – waaronder de marimba die hij op de middelbare school gewonnen had. Voordat zijn schooltijd erop zat, had hij een eigen band opgericht.

Nadat hij in 1926 zijn diploma had behaald, liep hij een aantal colleges aan de University of Washington in Seattle (Washington). Maar dat duurde niet lang, omdat de band, die hij had opgericht, de „Hunter's Crooners“ een contract kreeg aangeboden om de muziek te verzorgen op een cruiseschip, de SS *Jackson*, en dus verbleef de band vijf maanden lang in de Aziatische wateren.

Na de tour reisde Howard naar Zuid-Californië om een bezoek af te leggen aan de familie van de pianist van de band. De streek stond hem aan en hij besloot te blijven. Hij ging voor een bank werken en vulde zijn inkomen aan met het spelen voor een radio-station.

Links: Howard W. Hunter als dertienjarige scout.

Rechts: President Hunter is sinds 1959 lid van het Quorum der Twaalf.

Hij ontmoette Clara May Jeffs, een voormalig mannequin die zich had weten op te werken tot cheffin van een vooraanstaande modewinkel, op een dansavond van de kerk. Zij brachten hun meeste afspraken door op kerkactiviteiten.

Howard was nooit van plan geweest om van zijn hobby ook zijn beroep te maken. Daarom besloot hij, met het huwelijk met Claire in het vooruitzicht, dat het onzekere leven van een musicus het familieleven, dat hem voor ogen stond, niet toestond. Dus kwam hij in 1931, op de zaterdag voordat zij in het huwelijk zouden treden, zijn laatste engagement na, borg zijn instrumenten op en maakte zich klaar voor de reis naar Salt Lake City, alwaar zij in de temple in het huwelijk traden.

De algemene autoriteit, die broeder en zuster Hunter in de echt verbond, gaf hun enig advies, dat zij

ernstig opvatten: vermijd schulden; koop nooit iets totdat je het geld ervoor hebt. Zij volgden die raad op, hielden zich er strikt aan in hun huwelijk en onderwezen het aan hun kinderen.

Die raad bleek van onschatbare waarde toen de bank waar Howard werkte in de crisisjaren werd meegesleept. Zonder werk, maar ook zonder schuld, vond broeder Hunter al snel weer ander werk.

Het was een gedenkwaardige beslissing voor de familie Hunter toen Howard in 1934 besloot rechten te gaan studeren. „Ik werkte acht uur per dag en liep 's avonds college. Ik studeerde 's nachts en in het weekend“, vermeldt president Hunter. Eerst studeerde hij tot twee uur 's nachts. Totdat hij erachter kwam dat het minder vermoeiend was om vroeg naar bed te gaan en om twee uur op te staan.

Het was, zo zegt hij, een strenge training, die hem

Links: Ouderling Hunter als kleine jongen in Boise (Idaho).

Midden: Muziek heeft een belangrijke rol gespeeld in het leven van ouderling Hunter. Hij bekwam zich op verschillende instrumenten en had enkele jaren zelfs zijn eigen band.

Rechts: Oktober 1978 – sprekend in een avondmaalsvergadering in het veld van de herders, nabij Jeruzalem.

Boven: Ouderling Hunter spreekt in 1961 tot de jonge mensen in Santa Rosa (Californië).

Rechts: Ouderling en zuster Hunter.

de discipline leerde die hem van pas zou komen in zijn carrière, kerkwerk en gezinsleven. Hij studeerde cum laude af, werd toegelaten tot de orde van advocaten in de staat Californië en begon in 1939 een rechtspraktijk.

De drie zoons van de familie Hunter werden tijdens zijn studie geboren: Howard William jr. (die op jonge leeftijd stierf), John en Richard. Niet lang nadat de jonge advocaat zijn rechtspraktijk was begonnen, werd hij, we schrijven 1941, geroepen als bisschop van de pas georganiseerde Wijk El Sereno van de Ring Pasadena (Californië). En deze twee invloedden – gezin en kerk – gaven vorm aan de jaren als jurist.

Het waren drukke jaren. Hij werd in 1950 geroepen als president van de Ring Pasadena en nam zitting in

het tempelcomité toen de Los Angeles-tempel gebouwd werd. Door zijn contacten met het bedrijfsleven, iets wat hem veel voldoening gaf, werd hij gevraagd voor de raad van beheer van verschillende bedrijven.

Toch vond hij nog tijd voor zijn zoons. Een van hun vele opmerkelijke activiteiten was een tocht met hun scoutroep in zelfgemaakte kajaks waarmee zij de snelstromende Oregon afvoeren. President Hunter zat met zijn jongste zoon in een boot. Zoals de meeste kajaks, overleefde die van hun de tocht ook niet. Richard schiet nog steeds in de lach als hij terugdenkt aan de capriolen die zijn vader en hij moesten maken toen zij achterstevoren door een waterval gingen.

President Hunter houdt van kamperen. Vele keren hebben de jongens en hun vader gekampeerd in een bos niet ver van hun huis.

Howard hield er ook van om tijdens hun reizen in de natuur te overnachten. Zowel John als Richard herinneren zich nog de nacht waarin zij alledrie wakker schrokken van het lawaai en de lichten van een aanstormende trein! Ze stonden aan de grond genageld, gelukkig veranderde de trein net op tijd van richting. In het donker hadden zij hun slaapzakken vlakbij een spoorbaan uitgerold.

In vele gevallen onderwees president Hunter zijn zoons zonder een woord te zeggen: „Wat ik weet over eerlijkheid en integriteit heb ik in grote mate geleerd van wat de mensen mij over mijn vader vertelden”, zegt Richard. Hij vertelt over een zaterdag, dat hij zijn vader vergezelde naar een zakelijke vergadering in een naburige stad. Na een tijdje kwam een van de zakenlui de kamer uit om een luchtje te scheppen, en hij en Richard raakten in gesprek over het verloop van de vergadering.

Richard opperde dat het nog wel even zou duren voor het besproken project van start kon gaan, vanwege de juridische formaliteiten. Maar de man verzekerde hem echter, dat zij, die bij de transactie betrokken waren, met het project konden beginnen vóór die formaliteiten waren afgehandeld in de wetenschap dat het allemaal in orde zou komen, omdat zij wisten dat zij af konden gaan op het woord van Howard Hunter.

Het is ouderling Hunter er veel aan gelegen om zijn kinderen in Californië te bezoeken wanneer dat ook maar mogelijk is. Toen John in Los Angeles rechten studeerde, probeerde ouderling Hunter, als hij voor zijn roeping in Californië moest zijn, dit altijd te combineren met een bezoek aan zijn zoon; John en zijn oudste kinderen kwamen opa dan altijd afhalen van het vliegveld. Het is dan ook niet verwonderlijk, dat deze kinderen ouderling Hunter „de opa die op het vliegveld woont” gingen noemen.

Naarmate de kleinkinderen opgroeiden, en sommigen in Utah aan de universiteit gingen studeren, maakte ouderling Hunter er een gewoonte van hen om zich heen te hebben tijdens algemene conferenties of bij andere gebeurtenissen en activiteiten.

„Wanneer ik aan opa Hunter denk, denk ik in de eerste plaats aan een liefhebbende echtgenoot”, zegt Robert, zijn oudste kleinzoon, die manager van een bankfiliaal in een buitenwijk van Salt Lake City is. De familieleden zagen met bewondering hoe ouderling Hunter acht jaar lang zijn geliefde Claire verzorgde totdat zij uiteindelijk in 1983 aan haar ziekte bezweek. „Je voelde gewoon de liefdevolle band die er tussen die twee mensen bestond”, zegt Robert. Ouderling Hunter stond erop zoveel mogelijk zelf voor haar te zorgen gedurende de jaren, dat een reeks beroerten haar in toenemende mate afhankelijk maakte. Onderwijl ging hij gewoon door met het vervullen van zijn kerktaken. Hij kreeg een lichte hartaanval, maar dat scheen weinig invloed te hebben op zijn werktempo, zegt zijn zuster. Zij en anderen zorgden eveneens

voor Claire, voor zover hij dat toestond.

Toen zij tenslotte toch moest worden opgenomen in een verpleegtehuis, belde hij het tehuis vaak op om te informeren hoe het met haar ging, zelfs als hij weg was voor zijn kerkfunctie. Het eerste wat hij deed na zijn dagtaak op het hoofdkantoor, of wanneer hij terugkwam van een opdracht buiten de stad, was haar op te zoeken in het verpleegtehuis. Toen zij niet langer een gesprek met hem kon voeren, bleef hij tijdens de bezoeken gewoon tegen haar praten.

„Hij had altijd haast om haar te kunnen zien, om bij haar te zijn en haar te verzorgen”, zegt Robert.

„Hij heeft zoveel voor haar gedaan”, beaamt zuster Rasmussen.

De echtgenote van een lid van het Quorum der Twaalf, zegt president Hunter zelf, oefent een „stille, schragende invloed” uit, die haar echtgenoot helpt de verplichtingen na te komen, die zijn deel zijn. Ze zal frequent moeten spreken, haar getuigenis geven en op velerlei wijze moeten bijdragen. Zij „draagt veel bij” tot het succes van haar man in zijn roeping. „Die invloed mis ik nu al meer dan twee jaar”, voegt hij eraan toe. „Nu zij is gestorven besef ik pas wat een grote steun en invloed zij geweest is.”

Er is een andere liefde die hem, tijdens het ziekbed van zijn vrouw en ook na haar heengaan, kracht heeft gegeven – het is niet een liefde die haar plaats kon innemen, niet in het minst, maar een liefde die verheft, ondersteunt en bemoedigt. Het is de liefde van de leden van zijn quorum.

„Er is een liefde onder de Twaalf die alle verstand te boven gaat”, zegt hij. „Ze hebben de liefde waarvan, dat geloof ik stellig, Christus sprak.” Omgang met hen, legt hij uit, heeft hem nederigheid, geduld, groter geloof en liefde voor de medemens bijgebracht. En deze eigenschappen cultiveren een groter verlangen anderen te willen dienen.

Howard Hunter, die al meer dan een kwart eeuw deel uitmaakt van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft in die tijd veel gedaan om de kerk vooruit te stuw en op het pad omhoog. Op dit moment is hij vicevoorzitter van de tempel- en genealogieraad. Hij is al vele jaren betrokken bij de genealogische programma's van de kerk (en is zelf erg geïnteresseerd in het verzamelen van de genealogie van de familie, verklaart zijn zoon John). Onder zijn leiding zijn er jaren geleden een aantal doelen en richtlijnen uitgekomen, die ook nu nog door de afdeling genealogie als leidraad gebruikt worden.

Als lid van de onderwijsraad van de kerk en de raad van beheer van de Brigham Young University heeft president Hunter veel invloed uitgeoefend op het kerkelijk onderwijsstelsel. Hij heeft een groot aandeel gehad in de jongerenprogramma's van de kerk, vooral in de scouting. Hij was werkzaam als directeur van het Westeuropese zendingsgebied en heeft zijn kennis, die hij opdeed in de zakenwereld, in dienst gesteld van verschillende grote industriële ondernemingen en grondmaatschappijen of andere organisaties, die eigendom waren van de kerk, of van activiteiten die daar verband mee hielden.

Maar het is zijn zorg om anderen en de stille kracht van zijn getuigenis, die hem geliefd heeft gemaakt bij vele heiligen der laatste dagen. Zijn zorg is altijd naar buiten gericht. „Hij heeft een uitzonderlijk vermogen om zich mensen en hun omstandigheden te herinneren”, zegt zijn zoon Richard. Zijn familie zowel als zijn vrienden spreken over zijn enorme geheugen, waar het gaat om mensen die hij jaren geleden ontmoette en de dingen waar zij over praatten.

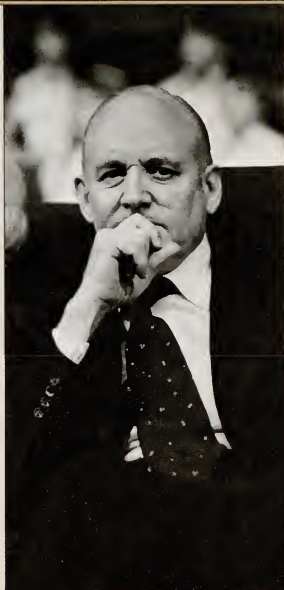
Hij heeft het voorrecht dagelijks samen te kunnen werken met enkele van de geestelijkste mannen van deze aarde. „Men kan niet omgaan met mannen met zo'n groot getuigenis, zonder je eigen getuigenis op te bouwen”, verklaart hij.

Door de jaren heen heeft het getuigenis van ouderling Hunter zulke vormen aangenomen, dat het anderen opbouwt. Meer dan vijftig jaar heeft hij keer op keer het getuigenis bevestigd, dat hij op 11 oktober 1959 aflegde in de zondagmiddagbijeenkomst van die gedenkwaardige algemene conferentie, de dag nadat hem steun was verleend als lid van de Twaalf.

„Ik heb een onwrikbare, vastberaden overtuiging dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat het evangelie in deze laatste bedeling werd hersteld door toedoen van de profeet Joseph Smith. Ik ben stellig overtuigd van de waarachtigheid van deze feiten.”, zei hij toen.

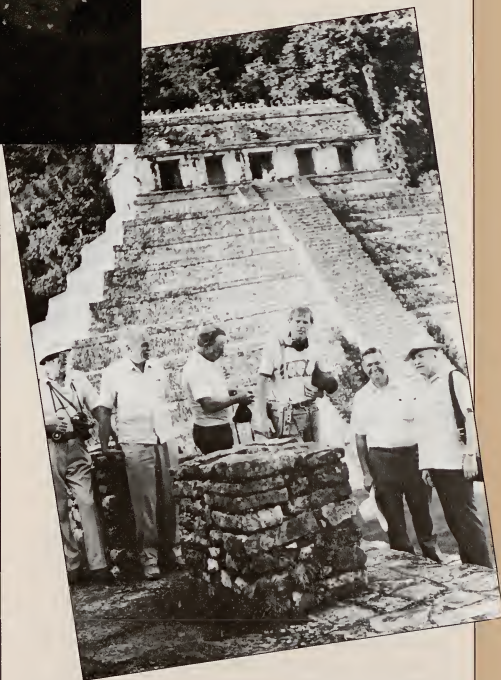
„Ik aanvaard de roeping zonder voorbehoud . . . en ik ben bereid mijn leven en alles wat ik heb toe te wijden aan dit werk.” Hij is die belofte altijd nagekomen.

□

Links: Een mediterende ouderling Hunter tijdens een conferentiebijeenkomst.

Onder: Een bezoek aan tempelruïnes in Mexico. Ouderling Hunter staat rechts op de foto. Naast hem staat ouderling William R. Bradford van het Eerste Quorum der Zeventig

Goud en groenbal nog zeer in trek

Beide Nederlandse ringen organiseren geslaagd bal

Wie in de veronderstelling verkeert dat het fenomeen 'Goud en groenbal' ter ziele is, heeft het bij het verkeerde eind. Zowel de Ring Den Haag als de Ring Utrecht kan terugkijken op een geslaagd bal waaraan door velen met enthousiasme was meegewerkt en waar de bezoekers na afloop voldaan weer vandaan gingen. Het bal van de ring Den Haag vond plaats op zaterdagavond 7 februari in het gebouw van de Wijk Den Haag, dat van de Ring Utrecht in het gebouw van de Wijk Apeldoorn, ook op 7 februari.

Groot was tijdens beide dansavonden het succes die de dansleiders hadden met hun 'dansspelletjes'. Broeder en zuster B. Gout in Apeldoorn en zuster S. Baaij en doedelzakspeler broeder S. Scholte in Den Haag wisten met originele en leuke ideeën de voeten op de dansvloer te krijgen. En wanneer men even op adem moest komen en wilde zien wat 'echt dansen' was, kon men in Apeldoorn genieten van enkele zeer fraai uitgevoerde dansdemonstraties, die veel bewondering oogstten.

Belangrijke sfeermaker tijdens een bal is altijd de versiering. Ook aan dit aspect was in beide ringen ruim aandacht geschonken, wat resulteerde in smaakvolle zaaldecoraties met goudgeel en groen natuurlijk als hoofdkleuren.

Opvallend was het feit dat de bezoekers voor het merendeel uit jeugd bestond en relatief weinig ouderen. Misschien komt dit door de huidige muzikale tendens en moet er in de toekomst gestreefd worden naar een vorm waarbij jong en oud aan zijn trekken komt.

Vast staat dat beide bals een succes genoemd mogen worden waarbij iedereen het prima naar zijn zin had, en een

Moeder en zoon Bossenbroek wagen zich op de dansvloer in Apeldoorn.

groot compliment aan beide activiteiten-comités is zeker op zijn plaats. In een tijd waarin het in de wereld steeds moeilijker wordt om gepast vermaak te

vinden zijn dergelijke activiteiten een verademing!

Merryn Jongkees

Van het gebiedspresidium

Russel C. Taylor
Eerste raadgever

Carlos E. Asay
President

Hans B. Ringger
Tweede raadgever

Geestelijke soldaten

Een verhaal van Sir Arthur Conan Doyle, 'The White Company', bevat enkele diepzinnige gedachten die van toepassing zijn op leden van de kerk en zendingswerk. Het is het verhaal van een jongeman die zijn eerste levensjaren in een klooster doorbracht onder monniken. Toen hij negentien was werd hij uit het klooster de wereld in gestuurd om vast te stellen of hij monnik zou worden, of dat hij het leven van de doorsnee burger zou gaan leiden.

Op een gegeven moment ontmoet de jongeman een vrouw die erg kritisch is op zogenaamde geestelijken en de kerk. Ze zegt:

"Mijn vader is lijfwacht van de koning en als hij ten strijde trekt, denkt hij nooit aan zijn eigen leven. Hij is niet bang om dat op het slagveld te laten. Waarom dan zouden jullie, die geestelijke soldaten zijn, je altijd terugtrekken en verstoppen in een kamertje of in een grot, het hoofd vervuld van eigen zorgen, terwijl de wereld die jullie zouden moeten verbeteren, haar eigen weg gaat en jullie ziet noch hoort? Als jullie je wat minder zorgen maakten om jullie eigen ziel, net als de soldaat om zijn leven, zouden jullie anderen meer tot zegen zijn."

De jongeman vraagt: "Welke taak bedoelt u de geestelijkheid en de kerk toe?"

"Ik zou ze laten leven als anderen", zegt ze, "en ze in de wereld laten werken, ik zou ze door hun voorbeeld laten prediken in plaats van met woorden."

En dan spreekt ze deze diepzinnige woorden: "Ik heb me afgevraagd of het beste dat met de deugd gedaan kan worden is het achter hoge muren weg te sluiten, alsof het een of ander wild dier is. Als de goeden zich afzonderen, en de slechten vrij rondlopen, wee dan de wereld." (The Works of A. Conan Doyle, *The White Company*.)

Leden van de kerk zijn geestelijke soldaten. Ze moeten zichzelf, noch hun geloof wegstoppen in kamers, of grotten, of kapellen, en de kostbare zielen om hen heen die aandacht en goede invloed nodig hebben, veronachtzamen.

Heiligen der laatste dagen zijn in de wereld, maar niet van de wereld (zie Joh. 17:15-16). Ze moeten zichzelf noch de deugden van het evangelie achter hoge muren wegsluiten en het kwaad om hen heen negeren. Dit is geheel in tegenstelling met de geest van de zending van Christus en doet het doel van de herstelling teniet.

God helpe ons om voorbeeldig te leven en onzelfzuchtiger te zijn in het verbreiden van de verlossende waarheden. Moge wij "de zielen van anderen meer tot zegen zijn".

Het presidium van het Gebied Europa

Carlos E. Asay
Russel C. Taylor
Hans B. Ringger

Dit is het jaar van de Frankfort-tempel

Hoewel er door het Eerste Presidium nog geen datums voor het open huis en de inwijding zijn vrijgegeven, ligt het in de bedoeling de tempel in de herfst van dit jaar volledig in gebruik te hebben. Wij verstrekken u de hierna volgende informatie, opdat de kerkleden bekend mogen raken met de tempel en zichzelf kunnen voorbereiden op deze heilige en monumentale gebeurtenis.

Gegevens over de tempel

- * Op het tempelterrein in Friedrichsdorf staan vier gebouwen: de tempel, een hospitium, een bijgebouw en de woning van de tempelpresident. Naast andere faciliteiten heeft de tempel vijf verzegekamers, vier begiftigingszalen en een doopruimte. Elke begiftigingszaal biedt plaats aan 42 personen.
- * Het hospitium telt 32 kamers waarin 80 of meer personen kunnen worden ondergebracht. Ook zijn er keuken-faciliteiten beschikbaar.
- * Het bijgebouw, waaronder zich een parkeergarage bevindt, is dichtbij de tempelgang. In dit bijgebouw bevinden zich een opvangruimte voor jongeren, een receptie en kan men zich aanmelden voor de tempeldiensten.
- * De woning van de tempelpresident bevat vertrekken voor de president en zijn vrouw, alsook voor vier zendingsechtparen.
- * De tempel zelf is opgetrokken uit lichtgrijs graniet en heeft een koperen dak. Een toren met een beeld van Moroni erop geeft het gebouw een heel mooi en karakteristiek aanzien.

Open huis/inwijding

Een maand of twee voor de inwijding van de tempel zal er een open huis gehouden worden. Dit open huis,

waarbij de tempel haar deuren opent voor het publiek, zal enige dagen duren. Gewoonlijk wordt er een tijd vastgesteld voor prominente gasten (leden en niet-leden), en een tijd voor een ieder die meer over de tempel wil weten. De leden worden gemaand hun buitenkerkelijke vrienden aan te moedigen het open huis bij te wonen.

Volgens het Eerste Presidium is een tempelinwijding een plechtige bijeenkomst. Alle waardige leden van acht jaar en ouder (die in het tempeldistrict wonen) worden uitgenodigd de inwijding bij te wonen, zij ontvangen hiervoor een toegangsbewijs. Het inwijdingsprogramma omvat gebeden, muzikale intermezzo's en toespraken.

Meer details over het open huis en de inwijding volgen zodra datums en programma's zijn goedgekeurd.

Vorbereiding van de leden

De psalmist vroeg: "Wie mag de berg des Heren beklimmen, wie mag staan in zijn heilige stede?" Hij beantwoordde die vraag zelf met: "Die rein is van handen en zuiver van hart . . ." (zie Ps. 24:3-5). Reine handen suggereren een schoon lichaam; een zuiver hart duidt op een innerlijke of geestelijke heiliging. Daarom doen de kerkleden er goed aan bij de voorbereiding op hun tempelgang de raad, die jaren geleden gegeven werd door het Eerste Presidium, ter harte te nemen. Deze raad luidt:

"Wij dringen er bij de leden op aan zichzelf te reinigen van alles wat de Heer niet welgevallig is, alle gevoelens van afgunst of haat uit hun hart te bannen en vergeving te zoeken voor datgene wat misstaat in hun leven."

Met het oog gericht op de opening van de Frankfort-tempel en andere belangrijke evenementen in 1987 in het gebied Europa, heeft het gebieds-

presidium er bij de leden op aan gedrongen geworteld te worden in Christus en beter gegrond te raken in het evangelie (zie Kol. 2:6-7; 1:23). Vaak zijn er specifieke "wortelings-handelingen" genoemd, zoals het *leren* over de Heer, het *spreken* met de Heer, het *aanbidden* van de Heer, het *liefhebben* en *gehoorzamen* van de Heer en het *diënen* van de Heer. Vormen deze handelingen niet een uitstekende voorbereiding op de tempel?

De volle zegeningen van het evangelie, dus de tempelzegeningen, houden verband met het hogere of Melchizedekse priesterschap. Als we samenwerken in de voorbereiding van mannen op het Melchizedekse priesterschap, openen wij in feite de tempeldeuren voor deze mannen en hun gezinnen. En passant zullen we fungeren als heilanden op de berg Zion, zal ons leven worden verrijkt en onze zegeningen verveelvoudigd.

Moge wij, in onze voorbereiding op de opening van de Frankfort-tempel, de vele redenen voor een huis des Heren in gedachten houden, namelijk dat wij dan:

- * "In God mogen wassen"
- * "Een volheid van de Heilige Geest mogen ontvangen"
- * "Overeenkomstig goddelijke wetten worden georganiseerd"
- * "Voorbereid mogen zijn al het nodige te ontvangen" (zie LV 109:15)

God zegene ons in onze voorbereiding in dit jaar van de tempel. Moge wij dit jaar zien als een heilig jubeljaar - een jaar waarin wij ons opnieuw toewijden aan de zaak van gerechtigheid.

Het presidium van het Gebied Europa

Carlos E. Asay
Russell C. Taylor
Hans B. Ringger

WERELDWIJD

3000e uitzending Music and the Spoken Word

Het traditionele radioprogramma van de kerk, 'Music and the Spoken Word' ('Muziek en het gesproken woord'), bereikte op zondag 15 februari j.l. de historische mijlpaal van de 3.000e uitzending. Deze uitzendingen, alle vanuit de tabernakel in Salt Lake City, waren gedurende 57 jaar elke zondag op radio en sinds enkele jaren ook op televisie te volgen. "De uitzendingen bestrijken nu een gebied met ongeveer 160 miljoen potentiële luisteraars en kijkers", zegt Tom Glade, hoofd van Radio KSL in Salt Lake City.

Het programma wordt door tientallen stations in twaalf landen overgenomen, en via de 'Armed Services Radio' (radio voor Amerikaanse militairen) wordt het naar een aantal Europese landen uitgezonden.

"De moderne technologie doet de omstandigheden waaronder de eerste programma's werden uitgezonden wel erg primitief overkomen", zegt broeder Glade. Radio KSL beschikte slechts over één microfoon die voor dit soort programma's geschikt was, en die werd op het spreekgestoelte in de tabernakel gemonteerd. De microfoon was met een (zeer) lange kabel verbonden met de commentaarstudio van KSL, een paar straten verder. In de tabernakel werden velours gordijnen gehangen om de akoustiek te verbeteren, in een halve cirkel om de microfoon; de banken werden afgedekt met kleden.

Het programma werd in eerste instantie gepresenteerd door Ted Kimball, zoon van de toenmalige organist Edward P. Kimball. In 1930 nam Richard L. Evans, medewerker van KSL en schrijver van de programma's, dit over. In 1938 werd hij geroepen als lid van de Eerste Raad van Zeventig, in 1953 als lid van het Quorum der Twaalf; hij bleef echter wettelijk deze programma's presenteren tot zijn dood in 1971. Sindsdien fungeert J. Spencer Kinard op vrijwillige basis als presentator. Jerold D. Ottley, dirigent van het Tabernakelkoor, merkt op dat het programma over de jaren weinig veranderd is. "Waarschijnlijk is dat de reden waarom het nog steeds loopt", aldus broeder Ottley. "Luisteraars zeggen ons dat het een van de weinige dingen in onze samenleving is dat continuïteit heeft en dat ze daarom blijven luisteren."

"Hoewel lang niet alle stations het rechtstreeks uitzenden, verleent het feit dat wij het wel rechtstreeks doen een apart tintje en een eigen charme aan het programma", zegt broeder Kinard en voegt daaraan toe dat het programma voor veel mensen, zowel leden als niet-leden, een gezinstraditie is geworden.

De uitzending van 15 februari j.l. had als thema: 'Wat is een koor en wat betekent het voor de samenleving?'

Gemakkelijk noten lezen

Om te voorzien in de behoefte aan organisten en pianisten in de kerk, heeft de Braziliaanse muziekleraar Humberto Silveira een nieuw notatiesysteem ontworpen dat een visuele relatie legt tussen noten op de notenbalk en de betreffende toetsen. Zo hoeft een leerling-

organist niet eerst 'noten te leren' voor hij muziek van het blad af kan spelen. Het systeem werkt goed: na ruim vier weken kon een tienjarig jongetje twee lofzangen met beide handen spelen. Broeder Silveira heeft het systeem kosteloos aan de kerk aangeboden.

Profeet noemt Boek van Mormon sleutel tot zendingswerk

Tijdens een onlangs gehouden multi-regionale conferentie in de tabernakel in Salt Lake City, zei president Ezra Taft Benson dat de spiritualiteit in een wijk sterk toeneemt naarmate de leden zendingswerk verrichten. Hij merkte op dat de meeste leden zich terdege bewust zijn van hun verantwoordelijkheid zendingswerk te bedrijven, maar hierin leiding nodig hebben. "Als u niet weet hoe u zendingswerk moet doen, lees dan het Boek van Mormon", zei hij. Ook stelde hij dat het Boek van Mormon "een van de belangrijkste middelen is om jonge mensen op zending te krijgen." We hebben meer zendelingen nodig, maar ook beter voorbereide zendelingen die uit wijken, gemeenten en gezinnen komen waar ze het Boek van Mormon kennen en ervan houden. Hedendaagse zendelingen hebben de grootse taak en uitdaging zich voor te bereiden om het Boek van Mormon te lezen en eruit te onderwijzen. Wij hebben zendelingen nodig die gelijkwaardig zijn aan onze boodschap."

Genealogische bibliotheek

Dat genealogische bibliotheken een waardevol hulpmiddel bij het zendingswerk zijn, bewijst de bibliotheek in het gebouw van de Ring Richmond Virginia in de Verenigde Staten. Het gebeurt regelmatig dat bezoekers teleurgesteld moeten worden wegens plaatsgebrek. De bibliotheek wordt ook gebruikt om leden en niet-leden te onderwijzen in genealogie. Op 28 maart a.s. bijvoorbeeld organiseert mediathecaris Jesse Say Barbour een workshop, waaraan medewerkers van het nationaal genootschap voor genealogie in de Verenigde Staten een bijdrage leveren.

VOOR DE KINDEREN
April 1987

TRANEN EN

Sandy Halverson

Sissy huilde weer. Zij wilde niet hullen, maar de warme, natte tranen bleven over haar wangen stromen. Sinds pa de afgelopen winter was gestorven, moest ze bijna elke keer als ze alleen was hullen.

Vandaag was ze vanaf de kleine pionierskerk naar huis gerend en op de hooizolder gekropen. Het was de zondag voor Pasen en haar jeugdwerkles was over de opstanding gegaan. Zuster Nelson had haar klas eraan herinnerd dat we, wanneer er iemand sterft van wie we houden, troost kunnen vinden in de gedachte dat zij weer zullen leven en dat wij in de toekomst bij hen kunnen zijn. Sissy wist dat zuster Nelson in het bijzonder tot haar sprak en dat zij haar probeerde te helpen, maar haar lerares begreep het gewoon niet! *Wat heb ik aan de opstanding, ik heb mijn papa nu nodig?*, dacht ze.

Sissy had heel veel van haar vader gehouden. Pa had altijd gezegd dat ze heel bijzonder was. Hij noemde haar zijn „eigen engeltje uit de hemel“. De tranen rolden over haar wangen en ze huilde: „O, papa, waarom ben je dood gegaan? Hoe kan ik ooit weer gelukkig zijn?

Haar gedachten werden onderbroken, haar broer Joe stond in de schuurdeur en riep haar: „Sissy! Sissy ben je daar?”

„Ik kom eraan, Joe,” zei Sissy langzaam terwijl ze haar tranen droogde en naar beneden begon te klimmen.

Joe stond onderaan de ladder; hij tilde haar op, gooide haar in de lucht en zette haar zachtjes op de grond. „Wat is er aan de hand, Sis?” vroeg hij terwijl hij zich voorover boog en in haar betraande ogen keek. „Heeft het weer geregend op de hooizolder?”

Sissy glimlachte naar hem en greep zijn hand vast terwijl zij de schuur uitliepen.

Zij hield van Joe. Hij was vriendelijk en teder, zoals pa, en Sissy wist dat hij haar verdriet en eenzaamheid begreep. Zij vroeg zich af of hij pa ook miste. Zij had daar nog niet eerder aan gedacht. Joe scheen altijd zo sterk en zeker van alles.

„Joe,” zei Sissy, ze stopte plotseling, „wat doe jij als

NARCISSEN

je je verdrietig en
eenzaam voelt
zonder pa in de
buurt?"

Joe liep langzaam
naar een boom
en ging zitten.

Sissy ging naast
hem zitten. Hij zei
een tijdje
niets en
leek de
narcissen

te bestuderen die pa en Sissy
de vorige lente geplant hadden.

Toen keek hij Sissy aan
en zei zacht: „Dat we
papa missen is normaal
en dat zal waarschijnlijk
ons hele leven zo zijn,

Sissy. Maar wanneer
ik me verdrietig voel,
probeer ik iets te
doen dat pa blij
zou maken.

Weet je,
ik weet
dat ik papa
op een

dag weer zal zien en dan wil ik de soort man zijn die
hij wilde dat ik zou zijn. Op de een of andere manier
leidt dat mijn gedachten af en als ik er dan aan denk
hoe trots pa zal zijn wanneer ik hem weer zie, word ik
weer helemaal blij.“

Sissy dacht na over Joe's woorden, hij was intussen
opgestaan en naar de stapel brandhout gelopen. Zij
wist dat pa verdrietig zou zijn als hij wist dat zij niets
anders deed dan hullen wanneer zij aan hem dacht.
Misschien moest ze Joe's plan toch eens proberen en
zou het voor haar ook werken. Zij fronste haar wenk-
brauwen, terwijl zij nadacht over wat zij zou kunnen
doen om papa blij te maken.

Even later sprong ze op en rende haar broer achter-
na. „Joe,“ vroeg ze, onderwijl zoveel mogelijk sprok-
kelhout oprapend, „denk je dat we vanmiddag een
bosje narcissen naar zuster Harding kunnen brengen?
Ik zag dat ze vandaag niet in de kerk was, dus mis-
schien vindt ze het leuk als we even langskomen. Dan
nemen we gelijk een paar van die lekkere stroop-
wafels voor haar meel.“

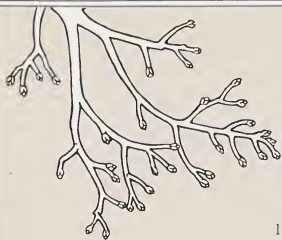
Joe gaf haar een vluchtige glimlach, kneep haar
teder in haar wang en knikte. „Dat is het beste idee,
dat ik in lange tijd gehoord heb,“ zei hij.

Later, toen Sissy de bloemen aan het plukken was,
bemerkte ze dat ze eindelijk weer eens glimlachte ter-
wijl ze aan haar vader dacht. En het was bijna of ze
haar vader ook kon zien glimlachen!

GETUIGENIS

PARTICIPATIEPERIODE

1

2

3

4

5

Aanwijzingen: Dit paasprogramma kan door uw gezin opgevoerd worden. Verdeel de rollen onder de gezinsleden en schrijf de namen in het opengelaten gedeelte bij elke rol. De jonge kinderen kunnen de plaatjes laten zien. Ze kunnen de bij elkaar behorende uitgeknipte plaatjes omhooghouden terwijl ze hun gedeelte opzeggen. (Plaatjes: (1) tak in knop-bloesems, (2) bol-tulp, (3) ei-vogel, (4) cocon-vlinder, (5) leeg graf-Jezus.) Maak zo mogelijk van het hele programma voor iedereen een kopie. De liedjes kunnen door iedereen samen gezongen worden, waarvan sommige ook solo. Als u de muziek niet heeft, kan de mediathecaris van de wijk u misschien helpen.

Liedje: „Hij is verrezen“ (*Zing maar mee*, F-17).

Verteller:

Het paasverhaal is een verhaal van liefde. Onze Hemelse Vader houdt zoveel van ons dat Hij zijn Zoon naar de aarde heeft gestuurd om verzoening te doen voor onze zonden. Jezus houdt van onze Hemelse Vader; Hij wilde Hem gehoorzamen. En Jezus houdt van ons allemaal. Hij gaf zijn leven zodat wij vergeven kunnen worden als wij iets verkeerd hebben gedaan en ons bekeren.

Verteller:

„Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden“ (Joh. 15:13).

Verteller:

Jezus stierf en stond toen op uit de dood. Dat betekent dat Hij weer leefde – en Hij leeft nog steeds. We begrijpen niet precies hoe Jezus weer kan leven, dus zeggen we dat het een wonder is. Er zijn veel wonderen om ons heen die ons helpen om de opstanding van Jezus te begrijpen.

Verteller:

De winter is lang en donker;

De bloemen en zaadjes slapen.

Ze wachten op het licht van de zon om ze wakker te maken.

De warmte van de lente laat ze weer leven,

Als een getuigenis van Pasen.

Prachtige dingen gebeuren er in de lente –

De vogels zingen, het gras wordt groen,

De wereld is wakker, er is nieuw leven beloofd,

De aarde wordt weer mooi gemaakt.

Liedje: „Pasen in de natuur“ (*Zing maar mee*, F-16).

Plaatje:

Kleine bruine knopjes aan de bomen worden bloesems.

Plaatje:

Bollen die diep in de aarde zijn gedrukt bloeien weer.

Plaatje:

Een klein eitje in een nest wordt een klein vogeltje.

Plaatje:

Uit een grijze cocon, verstopt achter een blaadje, komt een prachtige vlinder.

Verteller:

VAN PASEN

Pat Graham

Deze kleine wonderen helpen ons om het grootste wonder van allemaal te begrijpen, de opstanding. Jezus stond uit het graf op, toen op die paasdag de steen werd weggerold.

Plaatje:

„Hij is hier niet, want Hij is opgewekt” (Matt. 28:6).

Verteller:

Veel mensen zagen Jezus toen Hij was opgestaan. Maar we hoeven Hem niet te zien om te weten dat Hij leeft. Als we de geboden onderhouden en aan Jezus denken, voelen we ons fijn. En dat fijne gevoel is het begin van een getuigenis.

Verteller:

„Een getuigenis van Jezus betekent dat je de heilige zending van Jezus Christus aanvaardt, zijn evangelie aanneemt en zijn werken doet.” (Ezra Taft Benson, *De Ster*, oktober 1982.)

Verteller:

De harten van de mensen sliepen.

Er was geen geestelijk licht op aarde.

Toen ging eindelijk de hemel open,

En maakte het licht van het evangelie de wereld

wakker.

Dat was een prachtig getuigenis van de opstanding.

Op een mooie lentedag gebeurde er iets geweldigs, toen Joseph de Vader en de Zoon zag.

De wereld werd wakker gemaakt, en het priesterschap werd aan de aarde teruggegeven,

Waardoor het evangelie weer compleet gemaakt werd.

Verteller:

Joseph Smith vertelt ons over het visioen dat hij gezien heeft: „Ik zag twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: *Deze is Mijn geliefde Zoon – hoor Hem!*” (Joseph Smith-Geschiedenis 17).

Liedje: „Met vast geloof” (*Zing maar mee*, B-16).

Verteller:

Wij zijn enorm gezegend met het herstelde evangelie. Hoe meer we over de leringen van Jezus leren, hoe sterker ons getuigenis wordt.

Kind:

Ik weet dat Jezus leeft en dat Hij van me houdt.

Kind:

Ik weet dat Joseph Smith een profeet was en dat het evangelie door hem werd hersteld.

Kind:

Ik weet dat ik gelukkig kan zijn als ik de geboden onderhoud.

Kind:

Ik weet dat mijn Hemelse Vader leeft en dat Hij van me houdt.

Liedje: „Ik weet: mijn Vader leeft” (*Zing maar mee*, B-39).

Want Ik leef, en gij zult leven

(Joh. 14:19)

FIGUURTJE UIT DE SCHRIFTEN

Op een zakje

Op een stokje

Op het flanelbord

Bij het vertellen van verhalen uit de Schriften, kan dit figuurtje elke vrouw in de Schriften voorstellen, zoals Rebecca, Sara of Elisabet. Het figuurtje moet op licht karton geplakt worden, gekleurd, en dan worden uitgeknipt. Het kan aan een stokje bevestigd worden, op een zakje geplakt of als flanelbordfiguurtje dienen. Maak er een paar en kleur het haar en de kleren van elke figuurtje anders. In een volgend nummer zal er weer een figuurtje uit de Schriften afgedrukt worden.

ZOEKPLAATJE

Lees elke uitspraak en beslis of deze goed of fout is. Begin dan bij de ster en trek volgens de instructies achter je antwoord een rechte lijn tussen de puntjes. Als je steeds het goede antwoord kiest, krijg je een tekening van iets heel belangrijks.

1. Nadat hij het boek Matteüs gelezen had, besloot Joseph Smith in gebed te vragen welke kerk juist was. (Zie Joseph Smith – Geschiedenis 11.)

Goed: drie puntjes naar rechts

Fout: drie puntjes naar links

2. Joseph Smith werd gezegd dat hij zich bij elke kerk kon aansluiten. (Zie Joseph Smith – Geschiedenis 19.)

Goed: een puntje omhoog

Fout: twee puntjes schuin omlaag naar links

3. Joseph Smith was veertien toen hij het eerste visioen ontving. (Zie Joseph Smith – Geschiedenis 23.)

Goed: twee puntjes omlaag

Fout: twee puntjes naar links

4. Joseph Smith ontving een sterk getuigenis van de echtheid en de goddelijkheid van onze Hemelse Vader en Jezus, en verloochende dit nooit. (Zie Joseph Smith – Geschiedenis 25.)

Goed: drie puntjes naar rechts

Fout: twee puntjes omlaag

5. Joseph Smith was vergeten te bidden toen

Moroni voor het eerst aan hem verscheen. (Zie Joseph Smith – Geschiedenis 29-30.)

Goed: een puntje schuin omlaag naar rechts

Fout: twee puntjes schuin omhoog naar rechts

6. Joseph Smiths kamer was heel donker terwijl Moroni daar was. (Zie Joseph Smith – Geschiedenis 32.)

Goed: twee puntjes omlaag

Fout: twee puntjes omhoog

7. Moroni zei tegen Joseph dat hij, Moroni, door Noach gestuurd was om Joseph te onderwijzen. (Zie Joseph Smith-Geschiedenis 33.)

Goed: een puntje naar omlaag

Fout: twee puntjes schuin omlaag naar links

8. Moroni vertelde Joseph Smith over gouden platen die het evangelie bevatten. (Zie Joseph Smith – Geschiedenis 34.)

Goed: twee puntjes omlaag

Fout: twee puntjes omhoog

9. Moroni haalde profetieën uit het Oude Testament aan. (Zie Joseph Smith – Geschiedenis 36-40.)

Goed: twee puntjes omhoog

Fout: twee puntjes schuin omlaag naar links

10. Het Boek van Mormon werd van de gouden platen af vertaald. (Zie Joseph Smith – Geschiedenis 66-67.)

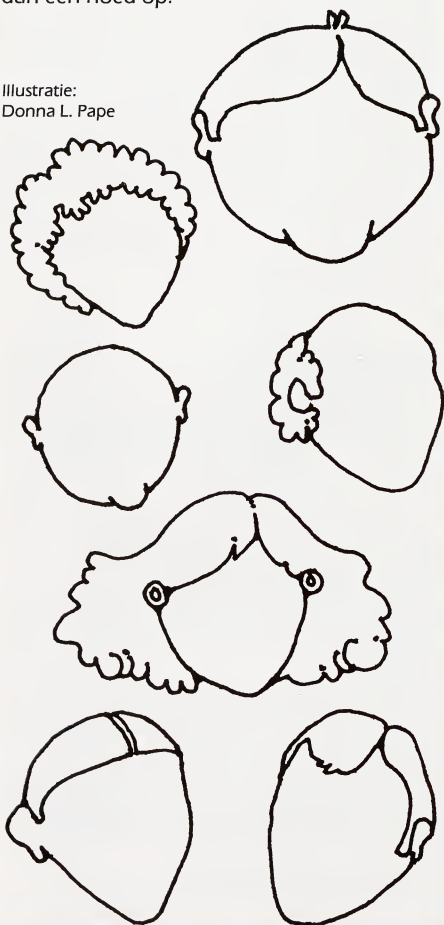
Goed: drie puntjes naar links

Fout: een puntje naar rechts

GEZICHTEN TEKENEN

Teken de ogen, neuzen en monden
in de gezichten, en zet er
dan een hoed op!

Illustratie:
Donna L. Pape

President BYU tot voorzitter benoemd

Jeffrey O. Holland, president van de Brigham Young University, is benoemd tot voorzitter van het Amerikaans genootschap van presidenten van onafhankelijke universiteiten, een organisatie van 164 hoofden van universiteiten in de Verenigde Staten. Het doel van deze organisatie is hoofden van universiteiten de gelegenheid te geven van gedachten te wisselen, problemen van algemene aard te bespreken en, waar nodig, een formeel gezamenlijk standpunt in te nemen. Broeder Holland is sinds 1980 lid van het genootschap. Ronald G. Hyde, ook medewerker aan de BYU, is benoemd als secretaris van het genootschap.

Zes zendelingen uit Wijk Utrecht

Zal de jeugd van Zion dralen? Die van Utrecht niet, zeker niet wat betreft het zendingswerk. Met het vertrek van zuster Magda Katipana naar het Zendingsgebied Anaheim Californië is het aantal full-time zendelingen uit de Wijk Utrecht op zes gekomen, voor Europese begrippen een unicum. De overige zendelingen uit de Wijk Utrecht zijn: Martin Tenthof van Noorden in het Zendingsgebied Davao Filippijnen, Paul Muntinga in het Zendingsgebied Boise Idaho, Ronny Muntinga in het Zendingsgebied Londen Engeland, Mark Brouwer in het Zendingsgebied Lauderdale Florida, en zuster Marieke Heemskerk in het Zendingsgebied Manchester Engeland. Het vervullen van een full-time zending is zowel hun familie als de wijk tot zegen, om niet te spreken van het potentiële leiderschap dat de wijk bij hun terugkomst zal verkrijgen. De redactie van *De Ster* wenst deze en alle andere zendelingen uit Nederland en Vlaanderen veel succes toe.

Zendingswerk met muziek

De eerste zendelingenles, gebracht met muzikale omlijsting, is in de Braziliaanse hoofdstad Brasilia in het Zendingsgebied Brasilia Brazilië een van de meest effectieve hulpmiddelen bij het zendingswerk gebleken die de kerk daar ooit gekend heeft. Tot nu toe heeft het tot ruim tweeduizend verwijzingen geleid en tot de doop van zeker honderd bekeerlingen.

Op verschillende plaatsen in het land werden theaters afgehuurd, waarna bekendheid werd gegeven aan een door de zendelingen te brengen programma. Dit programma omvatte gezongen gedeeltes uit de film 'Het eerste visioen', dia's van de film 'Gezinnen zijn eeuwig' en arrangementen van de liederen 'Elk ziet schoonheid in het rond' en 'Ik ben een kind van God'. "In plaats van naar bekeerlingen te zoeken, lieten we onderzoekers naar ons toe komen", zegt ouderling Theodore Christensen, een in Brasilia werkzame zending. Iedere 'voorstelling' werd begonnen met een gebed, waarna de bezoekers werd beloofd dat de Geest tot hen zou getuigen van de waarheid van de boodschap die zij gingen horen.

"Om resultaten te bereiken die we nog nooit eerder bereikt hebben, moesten we iets doen wat nog nooit eerder gedaan was", zegt zendingspresident Demar Stanicia. "Ik denk dat de beste manier om zendingswerk te doen nog niet gevonden is, dus tot die tijd moeten we onze blik blijven verruimen en ernaar streven ons potentieel nog beter te benutten."

Veel bekeerlingen die het gevolg zijn van dit programma wonen in de betere wijken van Brasilia, waar het zendingswerk tot dusverre moeizaam verliep. Het vinden van geschikte theaters leek problemen op te leveren. Het Nationale Theater in Brasilia en het Amazonas Theater in Manaus wezen de zendelingen in eerste instantie af omdat ze volgeboekt waren. Na verloop van tijd konden het programma van de zendelingen echter worden ingepast en konden de voorstellingen bekendgemaakt worden.

Kerk stimuleert scouting

"Iedere jongen helpen vooruitgang te maken in zijn leven en verhoogd te worden in het priesterschap zijn twee redenen waarom scouting belangrijk is voor de kerk." Aldus ouderling Vaughn J. Featherstone, lid van het Eerste Quorum der Zeventig en algemeen president van de jongemannen. "De vaardigheden, de actie en de omgang met anderen in het scoutingprogramma zijn deel van wat de kerk is, want ze bereiden ons voor op een zending, een tempelhuwelijk en het goed functioneren als vader en patriarch in het gezin." Hij meldde dat de kerk momenteel de op twee na grootste organisatie in de Verenigde Staten is die scouting bedrijft. "Het scoutingprogramma draait beter dan ooit, hoewel we nog maar een fractie van de jongens bereiken die we willen bereiken", zegt ouderling Featherstone.

"Ook buiten de Verenigde Staten begint het scoutingprogramma van de kerk goed op gang te komen. In Engeland bijvoorbeeld is een goede samenwerking tot stand gebracht met de nationale scoutingorganisatie. We hopen daar als kerk in de komende jaren een belangrijke bijdrage te kunnen leveren aan het scouting-gebeuren."

President Benson heeft zich herhaaldelijk uitgesproken voor het scoutingprogramma. Tijdens de aprilconferentie in 1986 zei hij onder meer: "Verdien de 'Duty to God'-onderscheiding - een van de meest waardevolle priesterschapsonderscheidingen. Word kroonverkenner. Neem geen genoegen met middelmatigheid in het grootse scoutingprogramma van de kerk." (Conferentievorslag, april 1986, blz. 42.)

DE ZENDELINGENPAGINA'S

Deze zendelingenpagina's bevatten artikelen van twee zendelingzusters: zuster Anita de Bruijn uit de Wijk Amsterdam, momenteel op zending in het Zendingsgebied Bristol Engeland en zuster Mendel van der Molen uit de Wijk Groningen, die onlangs is teruggekeerd van haar zending in Zuid-Afrika.

Anita de Bruijn

In maart 1985 had ik heel sterk het gevoel dat ik op zending moest gaan, maar ik zag dat niet zo zitten. Ik bedacht allerlei redenen om niet te gaan, maar dat is niet bepaald positief en ik besloot het van een andere kant te bekijken. Ik ben erg dankbaar voor het evangelie in m'n leven en wilde het graag met anderen delen. Ik wist alleen niet hoe. In september dat jaar hakte ik eindelijk de knoop door en m'n oproep gleed op 14 december door de brievenbus: ik was geroepen naar het Zendingsgebied

Bristol Engeland.

Op 13 februari stapte ik op het vliegtuig en na drie fijne weken op de 'MTC' ging de reis verder naar Bristol.

Ons zendingsgebied beslaat Zuidwest-Engeland en Zuid-Wales - een prachtig gebied met veel vriendelijke mensen, veel heuvels en natuurlijk regen en zonneschijn. Er zijn vijf ringen met veel fijne leden, onderling heerst er een zeer goede sfeer.

Het is iets heel bijzonders om dit jaar in Engeland te zijn: het is dit jaar 150

jaar geleden dat de eerste zendelingen hier arriveerden; in verband hiermee worden er een heleboel activiteiten georganiseerd. M'n eerste werkgebied was Worcester (uitgesproken 'woester', bekend van de Worcestershire sauce . . .). Ik leerde er al snel een nieuw woord: 'hectic' - bijna iedereen scheen het druk te hebben, maar gelukkig zijn er ook veel mensen die een paar minuten hebben om met ons van gedachten te wisselen. Het is

een fijne ervaring om mensen het evangelie te onderwijzen.

Mijn eerste overplaatsing - na vijf maanden - was een vreemde ervaring. Ik ging van Wales naar het historische Bath en het accent daar was totaal anders dan ik gewend was. Het is alsof de mensen een andere taal spreken en het duurde even voor ik ze goed begreep.

Inmiddels is er een jaar voorbijgegaan - een jaar waarin ik veel heb geleerd. Ik heb nu in twee wijken en twee gemeenten gewerkt. Een van de dingen die ik geleerd heb is hoe belangrijk de medewerking van de leden is in het begeleiden en opvangen van onderzoekers, voor en na de doop. Er is ook een groot verschil in het onderwijzen van mensen die door leden zijn voorbereid om het evangelie te aanvaarden en mensen die wij zelf vinden. Dus: bereid uw vrienden voor en vraag of ze geïnteresseerd zijn om meer over de kerk te horen. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is tenslotte "de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem" (LV 1:30) en ieder lid is een zendeling. Ik ben dankbaar dat ik het evangelie met anderen mag delen. Mijn getuigenis groeit, mijn kennis van het evangelie groeit door dagelijkse studie, dus ik groei. Het zijn de momenten dat we met mensen praten die hun ogen niet willen openen, dat ik van binnen in brand sta en heel zeker weet dat de kerk waar is. Ik zou mijn zendingservaring voor geen goud willen missen!

Zuster De Bruijn met collega op de 'MTC' bij de Londen-tempel.

Zuster Anita de Bruijn

Mendel van der Molen

Toen ik op 16 februari 1985 geroepen werd om een zending te vervullen in het Zendingengebied Johannesburg Zuid-Afrika, ging er een onbeschrijfelijk gevoel door me heen. Zonder twijfel wist ik: "Dit is de plaats." Sinds de dag dat ik gedoopt was, tweeënehalf jaar daarvoor, had ik het verlangen gehad om op zending te gaan. Ik wist uit ervaring als onderzoeker hoe belangrijk het zendingswerk is en ik wilde graag de vreugde die het evangelie mij brengt met andere mensen delen.

Ter voorbereiding op mijn zending bracht ik twee weken door op het opleidingsinstituut voor zendingelingen, de 'MTC', bij de Londen-tempel. Dat was een geweldige ervaring, een aaneenschakeling van geestelijke hoogtepunten. In een groep van drie zusters en vier ouderlingen leerden we de zendingenlessen en besteedden we veel aandacht aan het bestuderen van de Schriften en het opdoen van evangeliekennis. Een van de uitdagingen die we daar kregen en die me sindsdien is bijgebleven, was om de beste zending te worden die we konden zijn.

In Zuid-Afrika zijn er twee zendingsgebieden: Kaapstad Zuid-Afrika en Johannesburg Zuid-Afrika, elk met ongeveer 150 zendingelingen. Het Zendingengebied Johannesburg is erg uitgestrekt, Witbank bijvoorbeeld, de eerste plaats waar ik gewerkt heb, ligt 150 km ten Noord-oosten van Johannesburg, terwijl Bloemfontein, waar ik tegen het einde van mijn zending was, 600 km ten zuiden ervan ligt. Zuid-Afrika beslaat ongeveer tweederde van West-Europa.

Zuid-Afrika heeft officieel twee talen: Engels en Afrikaans. Daarnaast hebben de vijftien grootste zwarte stammen hun eigen inheemse talen. Zendingelingen van de kerk werken ook in de zwarte wijken. Zo zijn er twee gemeenten in Soweto en een gemeente in de zwarte wijk bij Pretoria. Zwarte en blanke leden van de

Zuster Mendel van der Molen (derde van rechts) met collega-zendingelingen voor een Zuidafrikaans kerkgebouw.

kerk werken samen, hebben dezelfde functies en gaan naar dezelfde vergaderingen.

Een van de hoogtepunten van mijn zending was de inwijding van de Johannesburg-tempel, de eerste tempel op het Afrikaanse continent. De heiligen in Zuid-Afrika hebben zich veel opofferingen getroost en erg lang naar deze gebeurtenis uitgekeken. Het was een heel bijzondere belevenis om bij het open huis en de inwijding van de tempel te zijn.

Mijn zending in Zuid-Afrika was de grootste uitdaging die ik tot dusverre in mijn leven heb gehad. De lessen die je gedurende deze achttien maanden leert vormen een fundament waarop je de rest van je leven kunt bouwen. De grootste uitdaging van mijn zending vond ik om mezelf te overwinnen. De belangrijkste bekeerling die je op je zending maakt ben jezelf.

Wat mij ook getroffen heeft is de eenvoud van het evangelie. Iedereen die nederig, oprecht en eerlijk is kan het begrijpen.

Het Boek van Mormon is een geweldige getuige van Jezus Christus.

Het is waar dat je door dit boek te bestuderen dichter bij God kunt komen dan door enig ander boek. Ik heb gezien hoe het Boek van Mormon de harten van mensen heeft veranderd.

Het grootste werktuig dat we in het zendingswerk echter kunnen gebruiken is *liefde*. We kunnen de mensen zoveel onderwijzen als we willen, maar als we niet leren om oprecht van hen te houden, zal dat weinig uitrichten. Niemand geeft erom hoeveel je weet totdat ze weten hoeveel je om ze geeft.

Ik vond het een voorrecht om een zending te mogen vervullen. Het heeft een blijvende indruk op me gemaakt.

Een van de teksten die me tijdens mijn zending erg heeft aangesproken is de vermaning van Paulus aan de Efeziërs om de wapenrusting Gods aan te doen (Ef. 6:11-17).

Ik bid dat we allemaal de wapenrusting Gods aan zullen doen en ons licht in deze wereld zullen laten schijnen. Op die manier zal een ieder van ons succesvol zijn in zijn of haar persoonlijke zending hier op aarde.

Zuster Mendel van der Molen

DE ZENDELINGENPAGINA'S - Adressen

Esther Arts
 England Manchester Mission
 Paul House, Stockport Road
 Timperley, Altrincham
 Cheshire, WA 15 7 UP
 Engeland

Mark Brouwer
 Florida Lauderdale Mission
 1350 N.E. 56th Street
 Fort Lauderdale, Florida 33334
 U.S.A.

Anita de Bruijn
 England Bristol Mission
 Southfield House
 2 Southfield Road
 Westbury on Trym
 Bristol BS 9 3 BH
 Engeland

Mark Decker
 Arizona Tempe Mission
 P.O. Box 27056
 Tempe, Arizona 85282
 U.S.A.

Roger Elfert
 South-Africa Johannesburg Mission
 P.O. Box 1517
 Florida 1710
 Zuid-Afrika

zr. M. Heemskerck
 England Manchester Mission
 Paul House, Stockport Road
 Timperley, Altrincham
 Cheshire, WA 15 7 UP
 Engeland

Thies de Jonge
 Zendingsgebied Amsterdam Nederland
 Laarderweg 128
 1402 BM BUSSUM
 Nederland

Magda Katipana
 California Anaheim Mission
 760 N. Eclid, suite 213
 Anaheim, California 92801
 U.S.A.

Petra Kwast
 Zendingsgebied Amsterdam Nederland
 Laarderweg 128
 1402 BM BUSSUM
 Nederland

Wim Methorst
 Michigan Dearborn Mission
 33505 State Street, suite 101
 Farmington, Michigan 48024
 U.S.A.

Herman Michèly
 Florida Tampa Mission
 P.O. Box 151685
 Florida 33684
 U.S.A.

Ernst Mollemans
 England London Mission
 64-68 Exhibition Road
 London SW7 2PA
 Engeland

Paul Muntinga
 Idaho Boise Mission
 3295 Elder Street, Suite 153
 Boise, Idaho 83705
 U.S.A.

Ronny Muntinga
 England London Mission
 64-68 Exhibition road
 London SW 7 2 PA
 Engeland

Derk-Jan Oddens
 England Bristol Mission
 Southfield House,
 2 Southfield Road
 Westbury on Trym
 Bristol BS9 3BH
 Engeland

Jan Peters
 England Bristol Mission
 Southfield House,
 2 Southfield Road
 Westbury on Trym
 Bristol BS9 3BH
 Engeland

Bart van der Put
 England Coventry Mission
 4 Cophall House
 Stationsquare
 Coventry
 West Midland CV1 2PP
 Engeland

David van der Put
 England Londen South Mission
 484 London Road
 Mitchan, Surrey CR4 4ED
 Engeland

Martin Tenthof van Noorden
 Philippines Davao Mission
 P.O. Box 494
 Davao City 9501
 Filippijnen

Mocht er een adres ontbreken,

a.u.b. bericht aan het

Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224,

3430 AE Nieuwegein, Nederland

HET GELOOF OM GEHOORZAAM TE ZIJN

Sandra Stallings

Het was tijdens mijn zending in Bolivia dat ik voor de eerste keer van mijn leven oog in oog met echte armoede kwam te staan. Toen ik zag in welke schrijnende omstandigheden de mensen die ik onderwees verkeerde, begon ik me af te vragen hoe God een tiende en hoognodige zondagse werkuren van zijn kinderen kon eisen.

Velen van hen maakten zeven dagen van de week twaalf-urige werkdagen – en waren dan nog niet in staat de eindjes aan elkaar te knopen. Bij het onderwijzen van de tien geboden en de wet van tiende voelde ik me vaak onbehaaglijk. Hoe kon er van hen worden verwacht hun gezin te onderhouden met 90 procent van hun inkomen en met een zesdaagse in plaats van een zevendaagse werkweek?

Vier en een halve maand lang bleven mijn vragen onbeantwoord. Toen kwam er een overplaatsing naar de stad Santa Cruz, en dus ook een nieuwe collega.

Zuster Hurtado had een donkere huid, kort zwart haar, stralende ogen en was nog geen 1.50 m lang. Ze was pas de week daarvoor aan haar zending begonnen, dus nam ik aan dat ik haar een heleboel over het zedingswerk zou moeten leren.

Die eerste week samen onderwezen we een gezin van les over de tien geboden. De man, zijn vrouw en één zoon werkten 's zondags in hun winkeltje. Ik had hen al eerder aangemoedigd om de zondagse vergaderingen van de kerk bij te wonen, met het gevolg dat zij de zoon erheen stuurden die niet in de winkel meewerkte.

Zij waren van mening het zich niet te kunnen permitteren meer dan één gezinslid naar de kerk te laten gaan.

Toen wij hen vroegen voortaan de tien geboden te onderhouden, begonnen zij de bekende verontschuldiging te maken. Ik wist hoe zij moesten vechten om zelfs maar de noodzakelijke dingen van het leven te kunnen betalen. Hoe kon ik hen duidelijk maken dat sommige zegeningen niet zichtbaar zijn of in de maandelijke begroting ingecalculeerd kunnen worden? Ik vond het maar moeilijk. En op dat moment begon mijn nieuwe collega in alle eenvoud te vertellen hoe het haar familie was vergaan bij het besluit de geboden te onderhouden.

Zuster Hurtado's moeder was een weduwe die haar vier kinderen onderhield dankzij hetgeen zij verdiende om een winkeltje aan huis. 's Zondags deden ze de beste zaken. Aan de overkant was een bioscoop en de mensen die erheen gingen kwamen vaak bij hen versnaperingen kopen. Zij verkochten ook grote blikken spijssolie, en ook die klanten kwamen veelal op zondag.

De zendelingen onderwezen en doopten het hele gezin. De eerste zondag na hun doop vroeg zuster Hurtado haar moeder wie er thuis moest blijven om de klanten te bedienen. Ze schrok van haar moeders antwoord. „De winkel gaat de hele dag dicht. Wij zijn nu lid van de kerk van de Heer en wij zullen zijn geboden onderhouden.”

Zuster Hurtado wees haar moeder erop dat zij er behoorlijk op achteruit zouden gaan, maar die d'r besluit haar verbond met de Heer gestand te doen stond vast.

Die zondag – en iedere zondag die erop volgde –

ging de winkel dicht. Tot zuster Hurtado's grote verbazing, raakten zij de klandizie van hen die gewend waren geweest hun olie op zondag te kopen niet kwijt. De klanten leerden hun inkopen op een andere dag te doen. De omzet van de winkel ging zelfs omhoog, ondanks het feit dat er zes in plaats van zeven dagen werd gewerkt.

Met het voorbijgaan van de weken vertelde mijn collega haar verhaal menigmaal. Geleidelijk begon ik te begrijpen waarom God zoveel van zijn kinderen verlangt. Naargelang wij het noodzakelijke geloof uitoefenen om gehoorzaam te zijn aan de geboden, brengen wij onszelf in die positie waarin wij Gods zegeningen kunnen ontvangen. Zijn zegeningen zijn niet altijd tastbaar, maar Hij zal ons altijd helpen onze moeilijkheden te overwinnen.

Ik begon te zoeken naar mensen die geloof hadden aangekweekt en het tot een macht in hun leven hadden gemaakt. Ik kwam vele voorbeelden tegen. In Cochamba hoorde ik een vrouw van de tiende getuigen. De maand daarvoor had zij, na het betalen van haar tiende en de rekeningen, slechts honderd pesos (een paar gulden) over om eten te kopen. Ze wist niet hoe het verder moest met haar, maar zij was ervan overtuigd dat de Heer voor haar zou zorgen.

Op weg naar de markt om te kijken wat zij misschien kon kopen, kwam zij haar nichtje tegen, die haar vroeg met haar mee te gaan om stof te kopen. De vrouw stemde toe, zonder iets over haar pijnlijke situatie te zeggen.

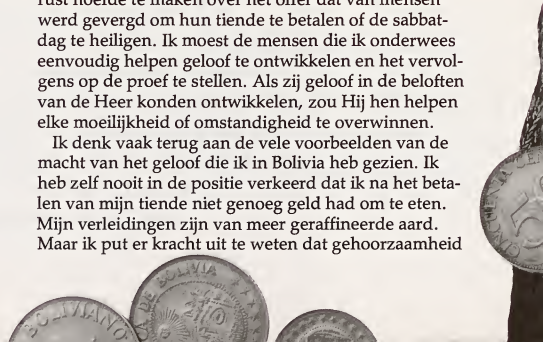
Terwijl zij op haar nichtje stond te wachten, die met haar aankoop bezig was, riep een voorbijganger haar toe: „Senora! Uw geld!”

Verbaasd draaide zij zich om en zag een man naar haar portemonnee wijzen. Toen zij ernaar keek, zag zij een briefje van duizend pesos erop liggen! Zij had niemand in haar buurt gezien of gehoord. Het geld scheen uit het niets te zijn verschenen.

Die dag nodigde haar nichtje haar uit om bij haar te eten, hetgeen zij dankbaar aanvaardde. Een van haar zusters bood haar een grote zak groente en aardappelen aan. Een andere zuster liet haar ook guld in alles meedelen. Zij kwam die maand niets tekort.

Deze voorbeelden leerden mij dat ik mij niet ongerust hoefde te maken over het offer dat van mensen werd gevraagd om hun tiende te betalen of de sabbatdag te heiligen. Ik moest de mensen die ik onderwees eenvoudig helpen geloof te ontwikkelen en het vervolgens op de proef te stellen. Als zij geloof in de beloften van de Heer konden ontwikkelen, zou Hij hen helpen elke moeilijkheid of omstandigheid te overwinnen.

Ik denk vaak terug aan de vele voorbeelden van de macht van het geloof die ik in Bolivia heb gezien. Ik heb zelf nooit in de positie verkeerd dat ik na het betalen van mijn tiende niet genoeg geld had om te eten. Mijn verleidingen zijn van meer geraffineerde aard. Maar ik put er kracht uit te weten dat gehoorzaamheid

aan de geboden van de Heer en geloof in zijn beloften op de eerste plaats komen, gevolgd door de zegeningen, evenredig aan de mate van het geloof en de offers.

Sandra Stallings, free-lance schrijfster, is eerste raadgeefster in de zustershulpvereniging van haar wijk in Salt Lake City.

LATEN WIJ EROVER PRATEN

Na het lezen van „Het geloof om gehoorzaam te zijn,“ wilt u misschien de volgende vragen en ideeën overwegen of bespreken:

1. Welke geboden of evangeliebeginselen lijken u het moeilijkst om te gehoorzamen?
2. Hoe zou meer geloof u in staat stellen de offers te brengen die nodig zijn om die geboden te gehoorzamen?
3. Welke ervaringen hebt u in het verleden opgedaan met de zegeningen die de Heer laat volgen op gehoorzaamheid?
4. Zijn de zegeningen van de Heer altijd tastbaar? Wat voor andere zegeningen kunnen wij ontvangen?
5. Het vaste voornemen om gehoorzaam te zijn wordt vaak beloofd met het vermogen ertoe. Hoe zou u dat beginsel in uw eigen leven op de proef kunnen stellen?

Gravures: Gustave Dore

'K STA SPRAAK'LOOS

Jeffrey R. Holland
President van de Brigham Young University

Een van onze lievelingslofzangen begint met de woorden: „'k Sta spraak'loos“ (HL., nr. 175). Bij het overwegen van het leven van Christus, staan wij herhaaldelijk spraak'loos. We staan sprakeloos over zijn voorsterfelijk optreden als de grote Jehova, uitvoerder voor zijn Vader, Schepper van de aarde, Hoeder van het gehele mensdom. Wij staan sprakeloos over zijn komst naar de aarde en de omstandigheden die daarmee gepaard gingen. Wij staan sprakeloos over het wonder van zijn verwekking en de schamelheid van zijn geboorte.

Wij staan sprakeloos dat Hij op zijn twaalfde reeds bezig was met de dingen zijns Vaders. Wij staan sprakeloos over het formele begin van zijn bediening, zijn doop en zijn geestelijke gaven.

Wij staan sprakeloos dat waar Hij ook ging, de machten van het kwaad Hem voorgingen en dat zij Hem vanaf het begin kenden. Wij staan sprakeloos te weten dat Jezus deze machten van het kwaad uitwierp en overwon terwijl Hij de lammen deed wandelen, de blinden deed zien, de doven deed horen, de zwakken deed staan. Ja, allen staan wij sprakeloos over iedere beweging en ieder moment – zoals iedere generatie vanaf Adam tot aan het einde der wereld sprakeloos moet staan. Wanneer ik nadenk over de bediening van de Heiland, vraag ik me af: „Hoe heeft Hij dat gedaan?“

Maar het meest sprakeloos sta ik over dat moment toen Jezus, wankelend onder zijn last op weg naar de top van Golgota, zei: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen“ (Luc. 23:34).

Als er één moment is dat mij sprakeloos doet staan, dan is het inderdaad dat moment. Wanneer ik mij Hem voorstel, het gewicht torsend van al onze zonden en hen vergevend die Hem aan het kruis nagelden, vraag ik niet „Hoe heeft Hij dat gedaan?“ maar „Waar-

om heeft Hij dat gedaan?“ Bij het vergelijken van mijn leven met de grote barmhartigheid van het zijne, zie ik hoe ik tekort schiet in het volgen van de Meester.

Voor mij is dit een hogere orde van sprakeloosheid. Zijn vermogen om de zieken te genezen en de doden op te wekken is al voldoende verbazingwekkend, maar ik heb zelf op bescheiden wijze enige ervaringen met genezing gehad. Wij zijn allemaal mindere vaten, maar toch hebben wij de wonderen van de Heer ook in ons eigen leven en in ons eigen gezin en met ons eigen deel van het priesterschap gezien. Maar barmhartigheid? Vergeving? Verzoening? Maar al te vaak is dat een andere zaak.

Hoe kon Hij zijn beulen op dat moment vergeven? Ondanks alle pijn, ondanks het bloed dat uit iedere porie was gekomen, dacht Hij aan anderen. Dit is weer een verbazingwekkend bewijs dat Hij werkelijk volmaakt was en dat Hij ook van ons volmaaktheid verwacht. In zijn zaligsprekingen gaf Hij ons, alvorens te zeggen dat volmaaktheid ons doel is, iets wat wellicht kan worden beschouwd als een laatste vereiste. Hij zei: „Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u verolgen“ (Matt. 5:44).

Van alles wat er van ons wordt verlangd is dit het moeilijkste. Ik word liever gevraagd de doden op te wekken of iemand zijn gezichtsvermogen terug te geven of een verlamming te genezen. Er is niets dat ik niet liever zou doen dan mijn vijanden liefhebben en hen vergeven die mij of mijn kinderen of mijn kindskinderen kwaaddoen, en in het bijzonder hen die er behagen in scheppen anderen kwaad te doen.

Jezus Christus was het meest reine en het enige volmaakte wezen dat ooit heeft geleefd. Hij is het enige wezen in heel de wereld – vanaf Adam tot op dit

moment – dat aanbidding en respect en bewondering en liefde verdiende, maar desondanks werd Hij vervolgd, in de steek gelaten en ter dood gebracht. Door dit alles heen wilde Hij hen die Hem vervolgden niet veroordelen.

Toen onze eerste ouders, Adam en Eva, weggestuurd waren uit de hof van Eden, gebood de Heer hun „de Heer, hun God, te aanbidden, en de eerstelingen hunner kudde te offeren als offerande aan de Heer” (zie Moz. 5:5). De engel zei tegen Adam: „Dit is een gelijkenis van de offerande van de Eniggeborene des Vaders, die vol van genade en waarheid is” (zie Moz. 5:7).

Deze offerande fungeerde als een voortdurende herinnering aan de vernedering en het lijden die de Zoon zou betalen om ons los te kopen. Het was een voortdurende herinnering dat Hij zijn mond niet open zou doen en als een lam ter slachting zou worden geleid (zie Mos. 14:7). Het was een voortdurende herinnering aan de zachtmoedigheid en de barmhartigheid en de vriendelijkheid – ja, en de vergeving – die een kenmerk zou zijn van elk christelijk leven. Om die redenen en nog andere, werden die eerstgeborene lammen, rein en onbevlekt, in ieder opzicht volmaakt, jaar na jaar en van geslacht op geslacht op die stenen altaren geofferd, hetgeen ons wees op het grote Lam Gods, zijn Eniggeborene Zoon, zijn Eerstgeborene, volmaakt en vlekkeloos.

In onze bedeling is ons geboden van het avondmaal te nemen – een symbolisch offer dat ons gebroken hart en onze verslagen geest weergeeft (zie LV 59:8). Onder het nemen ervan beloven wij: „Zijner altijd in-dachtig te zijn, en Zijn geboden te onderhouden, . . . opdat (wij) altijd Zijn Geest met (ons) mogen hebben” (LV 20:77).

Zowel in de tijd van Adam als in onze tijd zijn de zinnebeelden van het offer van de Heer bedoeld om ons eraan te doen denken vreedzaam en gehoorzaam en barmhartig te leven. Deze verordeningen zijn bedoeld om ons eraan te doen denken het evangelie van Jezus Christus ten toon te spreiden in de lankmoedigheid en vriendelijkheid die wij elkander betonen, zoals Hij die aan dat kruis jegens ons betoonde.

Door de eeuwen heen, echter, hebben slechts enkelen van ons die verordeningen op de juiste manier benut. Kaïn was de eerste die een onaanvaardbaar offer bracht. De profeet Joseph Smith heeft hierover opgemerkt: „God . . . had een offer voorbereid met de gave

van zijn Zoon die te bestemder tijd gezonden zou worden om een weg te bereiden een deur te openen waardoor de mens in Gods bijzijn zou mogen terugkeren, waaruit hij door ongehoorzaamheid verstoten was . . . Door geloof in deze verzoening of het plan van verlossing bracht Abel God een aannemelijk offer, namelijk de eerstelingen van de kudde. Kaïn offerde vruchten van het veld die niet werden aanvaard omdat hij . . . geen geloof (kon) uitoefenen in strijd met het hemelse plan. Om verzoening voor de mens te brengen moest het bloed van de Eniggeborene vergoten worden; want dat was het verlossingsplan; en zonder het vergieten van bloed was er geen vergeving. En aangezien de offerande werd ingesteld als een zinnebeeld waardoor de mens het grote offer zou herkennen dat God bereid had, kon een offer dat hiermee in strijd was geen uitoefening van geloof tweegbrengen. De verlossing was niet op die wijze gekocht noch de macht der verzoening hiernaar ingesteld . . . Zeker, het vergieten van het bloed van een dier kon voor niemand heilzaam zijn, tenzij het geschiedde als een zinnebeeld of uitlegging van hetgeen door de gave Gods Zelf geofferd zou worden, daarnaast moest men deze plechtigheden verrichten en met geloof uitzien naar de macht van die grote offerande voor de vergeving van zonden.” (Zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 49.)

En zo zijn er anderen in onze tijd die, enigszins zoals Kaïn, na het nemen van het avondmaal naar huis gaan en ruziemarken met een familielid of liegen of bedriegen of boos zijn op een van hun naasten.

Samuël, een profeet in Israël, merkte op hoe zinloos het is een offer te brengen zonder aandacht te schenken aan de betekenis van het offer. Toen Saul, koning van Israël, de opdracht van de Heer in de wind had geslagen door „het beste van het kleinvee en van de runderen (te sparen) om de Here, (zijn) God, offers te brengen,” riep Samuël vertwijfeld uit: „Heeft de Here evenzeer welgevallen aan brandoffers en slachtoffers als aan horen naar des Heren stem? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen” (1 Sam. 15:15, 22).

Saul bracht een offer zonder de betekenis van zijn offer te begrijpen. Heiligen der laatste dagen die getrouw de avondmaalsvergadering bijwonen maar wiens barmhartigheid of geduld of vergevingsgezindheid daarna niet is toegenomen, volgen een identiek patroon. Zij komen de uiterlijkheden van de verorde-

ningen na zonder enig besef van de bedoelingen die ten grondslag liggen aan de instelling van die verordeningen. En die bedoelingen zijn ons te helpen gehoorzaam en zacht te zijn bij ons zoeken naar vergeving van onze zonden.

Vele jaren geleden onderwees ouderling Melvin J. Ballard dat „onze God een naijverig God is – naijverig opdat wij nooit zijn grootste gave aan ons zullen negeren of vergeten of geringschatten”. En die grootste gave is het leven van zijn Eerstgeboren Zoon. (*Melvin J. Ballard, Crusader for Righteousness, Salt Lake City: Bookcraft, 1966, blz. 136–137.*)

Hoe zorgen wij er dan voor dat wij zijn grootste gave aan ons nooit zullen „negeren of vergeten of geringschatten”?

Dat doen wij door ons verlangen naar vergeving van onze zonden te laten blijken, alsmede onze eeuwige dankbaarheid voor dat moedigste van alle gebeden: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” Dat doen wij door deel te gaan nemen aan het werk van het vergeven van zonden.

„Verdraagt elkaanders moeilijkheden; zo zult gij de wet van Christus vervullen,” luidt Paulus’ gebod aan ons (Gal. 6:2) . . . De wet van Christus, die wij de plicht hebben te vervullen, is het dragen van het kruis. Mijn broeders moeilijkheid die ik moet verdragen is niet alleen zijn uiterlijke omstandigheden, . . . maar volkomen letterlijk zijn zonde. En de enige manier om die zonde te verdragen is door die te vergeven. . . Vergeving is het lijden als dat van Christus, dat de christen verplicht is te dragen.” (Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, 2nd edition, New York: Macmillan, 1959, blz. 100.)

Stellig zei Christus „Vader, vergeef het hun” omdat Hij zelfs op dat verschrikkelijke moment wist dat juist dat de boodschap was die Hij door alle eeuwigheid heen was komen brengen. Het gehele plan van zaligheid zou teloor zijn gegaan als Hij was vergeten dat Hij niet *ondanks* onrechtvaardigheid en onmenselijkheid en onvriendelijkheid en ongehoorzaamheid gekomen was om de mensenkinderen vergeving te brengen, maar juist *wegens* die dingen. Iedereen kan vriendelijk en geduldig en vergevensgezind zijn op een dag dat alles gladjes gaat. Een christen echter moet iedere dag vriendelijk en geduldig en vergevensgezind zijn.

Is er iemand in uw leven die wellicht vergeving nodig heeft? Is er iemand bij u thuis, iemand in uw familie, iemand in uw buurt die een onrechtvaardige of

een onvriendelijke of onchristelijke daad heeft begaan? Wij maken ons allemaal aan zulke overtredingen schuldig, dus er moet nog wel iemand zijn die uw vergeving nodig heeft.

En vraag alstublieft niet of het wel eerlijk is dat de verongelikke partij de last moet dragen van het vergeven van de overtreder. Vraag niet of de „rechtvaardigheid” niet gebiedt dat het andersom moet zijn. Nee, wat u ook doet, vraag niet om rechtvaardigheid. U en ik weten dat waar wij om smeken barmhartigheid is – en dat is wat wij bereid moeten zijn te geven.

Kunnen wij de tragiek en de ironie zien van het aan anderen niet verlenen wat wij zelf zo hard nodig hebben? Het zou wellicht de hoogste en heiligste en zuiverste daad zijn om ten overstaan van onvriendelijkheid en onrechtvaardigheid te zeggen dat u uw vijanden zelfs nog oprechter liefheeft en dat u zelfs nog oprechter bidt voor wie u vervolgen. Dat is het veeleisende pad dat tot volmaking voert.

En geweldige Schotse geestelijke heeft eens geschreven:

„Niemand die niet bereid is zijn naaste te vergeven kan geloven dat God bereid is, ja, verlangende, om hem te vergeven. . . Als God ‘Ik vergeef u’ zei tegen een man die zijn broeder haatte – en als (hoewel dat onmogelijk zou zijn) die stem van vergeving die man bereikte – wat zou die voor hem betekenen? Hoe zou de man die opvatten? Zou het niet zijn als volgt: ‘U mag doorgaan met haten. Mij raakt dat niet. U hebt er alle aanleiding toe en bent gerechtvaardigd in uw haat?’

„Ongetwijfeld houdt God rekening met het onrecht en de aanleiding: maar hoe groter de aanleiding, hoe groter het excuus om tot haten op te hitsen, hoe groter de reden . . . voor de hater om (te vergeven, en) uit de hel van zijn (verbolgenheid) te worden verlost.” (George MacDonald, *An Anthology*, uitgegeven door C. S. Lewis, New York: Macmillan, 1947, blz. 6–7.)

Ik herinner mij nog goed een tafereel dat zich enkele jaren geleden afspeelde op de Salt Lake-Luchthaven. Toen ik er op die bepaalde dag landde en de aankomsthal binnenliep, was het overduidelijk dat er een zending thuis werd verwacht. Er stonden overal mensen die kennelijk vrienden en verwanten van een zending waren.

Ik probeerde de naaste familie eruit te halen. Er was een vader die zich niet erg op zijn gemak voelde in een slecht zittend en enigszins ouderwets kostuum. Ik

kreeg de indruk dat hij, met zijn bruine kop en zijn grote knoestige handen, een man was die op het land werkte. Zijn witte overhemd was een beetje rafelig en werd waarschijnlijk alleen 's zondags gedragen.

Er was een wat schrale moeder, die eruit zag alsof zij haar leven lang hard had gewerkt. Ze had een zakdoekje in haar hand – eens moet het van linnen zijn geweest, maar nu had het meer weg van een papieren vodje, dat haast aan flarden was dankzij de spanning die slechts de moeder van een terugkerende zending kent.

Er darden een aantal jongere broertjes en zusjes rond, die zich grotendeels onbewust waren van het tafereel dat bezig was zich te ontvouwen.

Toen ik op weg naar de uitgang langs het gezelschap heenliep, kwam ineens de gedachte bij mij op: „Dit is een van de bijzondere hoogtepunten in ons leven. Laat ik eens even wachten en meegenieten.“ Ik stelde mij dus op een kleine afstand op en hield het gebeuren belangstellend in de gaten. De passagiers begonnen binnen te druppelen.

Ik begon mezelf af te vragen wie als eerste van de wachtenden naar voren zou stormen. Eén blik op het verfrommelde zakdoekje van de moeder was voldoende om mij ervan te overtuigen dat zij het zou zijn.

Terwijl ik daar zat, zag ik de terugkerende zending uit het vliegtuig tevoorschijn komen en het trapje afdalen. Dat het om hem ging bleek wel uit de opgewonden kreten die er geslaakt werden. Hij zag eruit als kapitein Moroni, netjes en knap, lang en recht van lijf en leden. Ongetwijfeld was hij zich bewust geweest dat zijn zending een groot offer voor zijn ouders was, hetgeen precies die zending van hem had gemaakt die hij op het oog ook was. Voor zijn thuisreis was hij naar de kapper geweest, zijn kostuum was afgedragen maar verzorgd, zijn wat haveloze regenjas beschermde hem nog steeds tegen de kilte waar zijn moeder hem zo vaak voor gewaarschuwd had.

Hij bereikte de onderste tree en begon in de richting van de aankomsthal te lopen. En, ja hoor, het was zo: iemand kon het wachten niet langer verdragen. Het was niet de moeder, niet een van de kinderen, en zelfs niet het vriendinnetje dat er ook bij was. Het was de vader. Die grote, wat onhandige, rustige en gebruikte reus van een man wrong zich langs een employé van de luchtvaartmaatschappij, snelde naar voren en en sloeg zijn armen om zijn zoon heen.

De zending moet wel ongeveer 1.90 m lang zijn geweest, maar deze grote vader pakte hem beet, tilde

hem op en hield hem heel lang vast. Meer deed hij niet: alleen maar vasthouden zonder iets te zeggen. De jongen liet zijn tas vallen, sloeg zijn beide armen om zijn vader heen en die twee hielden elkaar heel stevig vast. Het was alsof de tijd stilstond, en voor een kostbaar ogenblik was de Salt Lake-luchthaven het middelpunt van het ganse universum. Het leek wel alsof de hele wereld stil was geworden uit eerbied voor dat heilige moment.

En toen moest ik denken aan God, de Eeuwige Vader, die toekeek terwijl zijn Zoon vertrok om te dienen, om te offeren – alhoewel Hij dat niet hoefde te doen – alles voor eigen rekening als het ware, hetgeen Hem alles kostte wat Hij zijn leven lang had gespaard om te kunnen geven. Op dat kostbare moment was het niet al te moeilijk mij voor te stellen hoe de Vader met de nodige ontroering tegen hen die het konden horen had gezegd: „Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.“ En ik kon mij ook die triomfantelijke terugkerende Zoon voorstellen, die zei: „Het is volbracht. Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest.“

Zelfs met mijn beperkte voorstellingsvermogen kan ik die hereniging in de hemelen voor mij zien. En ik bid voor een soortgelijke voor u en voor mij. Ik bid voor verzoening en voor vergeving, voor barmhartigheid en voor de christelijke groei en het christelijke karakter die wij moeten ontwikkelen willen wij zo 'n moment ten volle genieten.

Ik sta sprakeloos dat er zelfs voor iemand zoals ik, die vol zelfzucht en overtreding en onverdraagzaamheid en ongeduld ben, een kans is. Want, als ik het „goede nieuws“ goed gehoord heb, is er werkelijk een kans voor mij en voor u en voor iedereen die gewillig is om te blijven hopen en te blijven proberen – en die anderen datzelfde voorrecht vergunt.

't Verbaast mij, dat Hij van omhoog kwam en stierf voor mij, voor mij, zo weerspannig, en 't leven verwerf voor mij. . .

Als 'k denk aan Zijn wonden voor onze strafwaardigheid, zou 'k ooit dan vergeten Zijn groot' offervaardigheid?

Neen, neen, 'k zal Hem prijzen,

zolang 'k hier op aarde leef,

totdat ik Hem eer in de hemelse gaarde geef. . .

O, het is wondervol, wondervol voor mij! (HL, nr. 175.)

In de heilige naam van Jezus Christus. Amen □

VOOR TIENERS EN TWEENS

WEES OP JE EIGEN MANIER

MOOI

„Het komt immers niet aan op wat de mens ziet;
de mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet
het hart aan” (1 Samuel 16:7).

Bisschop Robert D. Hales
Presiderende bisschop

DE BISSCHOP

We zien de bisschop vaak in zijn leidinggevende rol, tijdens de avondmaalsvergadering op het podium als de presiderende functionaris; maar we zijn ons misschien niet bewust van zijn persoonlijke relatie tot ieder van ons.

Onze bisschoppen bezoeken en letten op de noden van de weduwen, de armen, de zieken en de geestelijk zieken thuis en in ziekenhuizen. De bisschop luistert ook naar veel van onze problemen en helpt ons aan een oplossing werken. Hij weet dat tegenslagen en beproevingsen ons in dit leven sterk maken en ons geloof en onze vrije wil ontwikkelen.

Wie is de bisschop? Wat is zijn roeping en verantwoordelijkheid, wat zijn zijn taken? Hoe moet onze persoonlijke relatie met onze bisschop zijn?

De sleutels en taken van een bisschop

Een begrip van de sleutels, die aan een bisschop bij zijn aanstelling en ordening worden verleend, geeft ons een beter inzicht in hoe wij in relatie tot hem staan. (Ditzelfde geldt over het algemeen ook voor gemeentepresidenten.)

President van de Aäronische priesterschap

Het ambt en de roeping van bisschop is belangrijk voor ieder lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De roeping als president van de Aäronische priesterschap heeft echter een bijzondere betekenis voor de jongemannen en jonge vrouwen. Bisschoppen zijn er zich van bewust dat hun eerste en belangrijkste verantwoordelijkheid ligt bij de jongemannen en de jonge vrouwen in zijn wijk.

„De bisschop en zijn raadgevers vormen het presidentschap van deze Aäronische priesterschap, en houden de sleutelen of de volmacht van dit priesterschap” (LV 107:15).

„En zo is het de plicht van de president over de Aäronische priesterschap om te presideren over acht en veertig priesters, met hen in raadsvergadering bijeen te komen om hun de plichten van hun ambt te onderwijzen, zoals de verbonden dit aangeven –

„Deze president moet bisschop zijn; want dit is één der plichten van dit priesterschap” (LV 107:87-88).

Behalve het presidentschap over de Aäronische priesterschap zijn er nog vier andere zwaarwegende plichten.

Presiderende hogepriester

„Een bisschop is de presiderende ambtenaar van zijn wijk, . . . en de leden van zijn wijk vallen onder zijn presidentschap . . .

„en zijn positie moet door zijn medewerkers heilig worden geacht . . .

„De gemiddelde bisschop besteedt al zijn tijd en moeite aan de verbetering van de mensen die hij presideert. De bisschop moet niet proberen zelf al het werk te doen dat in zijn wijk moet worden gedaan. (Joseph F. Smith, *Evangelieleer*, blz. 181, 184.)

Wij dienen onze bisschop te eren en zijn raad op te volgen. De bisschop heeft onze steun nodig in het leiding geven aan de kerkelijke aangelegenheden en bij het met liefde en vriendschap begeleiden van de wijkleden.

Rechter

„Een eveneens tot rechter in Israël, om de zaken der kerk te behartigen, en overeenkomstig de wetten overtreeders te berechten volgens het hem voorgelegde ge-

tuigenis, met behulp van zijn raadgevers, die hij heeft gekozen, of zal kiezen uit de ouderlingen der kerk.

„Dit zijn de plichten van een bisschop . . .

„Alidus zal hij een rechter zijn, namelijk een gewone rechter, onder het volk van Zion . . .” (LV 107:72-74).

De rol van de bisschop als rechter komt niet alleen neer op het luisteren naar onze bekentenissen en besluiten welke maatregelen er aangaande onze overtredingen moeten worden genomen. De bisschop is onze raadsman, als wij tenminste naar hem willen luisteren. Hij kan ons helpen bij onze bekering of het overwinnen van zonden, opdat wij een beter over onszelf zullen denken en ons vertrouwen in het nabijzijn van de Heilige Geest, die ons zal leiden en steunen, zal toenemen. Uiteindelijk zal het de Heer zijn die ons, als wij onze zonden hebben overwonnen, zal vergeven.

Zorgen voor de armen – welzijnszorg

„En de bisschop . . . moet rondreizen . . . en navraag naar de armen doen om in hun behoeften te voorzien door de rijken en de trotsen te verootmoedigen” (LV 84:112).

„In de Leer en Verbonden worden alle machten en alle verantwoordelijkheid beschreven die de Heer de bisschop heeft gegeven bij de zorg voor de armen . . . Niemand anders is belast met deze plicht en verantwoordelijkheid, niemand anders is begiftigd met de macht en bevoegdheid die noodzakelijk zijn voor dit werk . . .

„Door het woord van de Heer is uitsluitend de bisschop belast met de zorg voor de armen van de kerk . . . Welke hulp hij ook inroept, hij blijft verantwoordelijk.” (President Marion G. Romney, *De Ster*, april 1978, blz. 128-129.)

Tijdelijke aangelegenheden

„Het ambt van bisschop is om in alle tijdelijke aangelegenheden te bedienen” (LV 107:68).

De bisschop is verantwoordelijk voor de financiën, de verslagen en de eigendommen van de wijk.

De bisschop ontvangt van de wijkleden tiende en gaven. Aan het eind van het jaar houdt de bisschop een tiendevereffening, waar we verklaren dat we wel of niet volledige tiendebetalers zijn. Onze bereidheid om tiende te betalen is een goede indicatie van onze geestelijke toewijding aan het onderhouden van de geboden van de Heer.

Onze persoonlijke relatie met de bisschop

Ik heb door ervaring geleerd dat onze persoonlijke relatie met de bisschop vaak een goede graadmeter is voor onze relatie met de Heer. De rol van de bisschop

in ons leven is die van leerkracht - van adviseur of raadsman. Vaak gaan we alleen maar naar de bisschop als we een probleem hebben of als we iets verkeerd hebben gedaan. Maar een gesprek met de bisschop kan ook gebruikt worden voor het onder de loep nemen van onze plannen. Dat stelt ons in de gelegenheid afspraken met de bisschop te maken, zodat we samen aan de verwezenlijking van die plannen kunnen werken, zoals het op zending gaan of het voorbereiden op een tempelhuwelijk.

Hoe kun je de bisschop helpen en je relatie met hem

3. Nodig de bisschop zo nu en dan uit om in de quorumvergadering en -klassen aanwezig te zijn.

Mijn productiefste samenwerking met de jeugd was in de tijd dat zij van tevoren vragen opstelden voor de bisschop om in een lesperiode te bespreken. Hoewel de bisschop op zondag met name met het priestersquorum dient te vergaderen, kan hij ook in de gelegenheid worden gesteld zo nu en dan met anderen samen te komen.

4. Maak een afspraak met je bisschop als je bereid bent om met hem over de doelen in je leven te spreken. Wees niet bang om in vertrouwen met de bisschop je doelen en interesses te bespreken. Het is ook belangrijk dat je eerst met je ouders spreekt, voordat je naar de bisschop gaat. Ook je ouders zijn een belangrijke schakel in jouw eeuwige plannen. Als je moeite hebt om met je ouders te praten, laat de bisschop je dan helpen de communicatie tussen jou en je ouders op gang te helpen.

5. Neem deel aan het onderwijzen, dopen of activeren van vrienden. Het grootste zendingswerk dat je in je leven zult verrichten zal het goede voorbeeld zijn dat je aan je vrienden geeft. Stel je vrienden die geen lid of minder actief zijn, voor aan de bisschop. Laat hen

de zorg en liefde van de bisschop ervaren. Het jongerencomité van de bisschop kan behulpzaam zijn bij het bedenken van manieren om dit soort vrienden dichter tot de Heer te brengen, opdat ook zij de gave van de Heilige Geest in hun leven kunnen ervaren. Er is geen grotere vreugde in het leven dan het evangelie met anderen te delen.

Als bisschop had ik het beste persoonlijke contact met de jeugd als we elkaar vertrouwden en openhartig met elkaar spraken. Ik ontwikkelde, bijvoorbeeld, een methode die de jongemannen in een positie plaatste dat zij zelf hun waardigheid voor het bedienen van het avondmaal vaststelden. We bespraken de heiligheid van het avondmaal en de verplichting die Aäronische priesterschapsdragers hebben om waardig te zijn alvorens het te kunnen bedienen. In plaats van de vraag over waardigheid door te schuiven naar de bisschop, vroeg ik de diakenen, leraren en priesters naar mij toe te komen en mij te laten weten wanneer ze niet waardig waren. Dan probeerden we samen

verbeteren? Hier zijn enkele suggesties:

1. Probeer elke zondag de bisschop te groeten.

Er is voor een bisschop niets fijners dan een opgewekte begroeting die hem leert dat het goed gaat met je. Je aanwezigheid in de zondagse vergadering zal de bisschop een idee geven hoe je over jezelf en over hem denkt.

2. Nodig de bisschop uit om wat jeugdactiviteiten te bezoeken. Ik weet nog dat ik als bisschop met een kampeertocht meeding en achter in de bus in slaap viel. Er moet nog ergens een foto van mij zijn, waarop ik met een wilde bloem in mijn mond lig te slapen. Mijn eigen zoons hadden meegedaan aan die grap. Elke keer als de jongeren het voor elkaar wisten te krijgen, dat ik mijn streepjespak in de kast liet hangen, hadden we een fijne tijd en kwamen we dichter tot elkaar. Als de bisschop er achter komt hoe graag jullie hem erbij willen hebben, zal hij zeker zijn best doen om tijd vrij te maken en aan jullie activiteiten mee te doen.

De bisschop is er om je te helpen, te leiden, naar je te luisteren, je zaken vertrouwelijk te behandelen en je te sterken in je relatie met de Heer, die eveneens je vriend is.

De roeping van bisschop is belangrijk voor ieder lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De roeping als president van de Aäronische priesterschap heeft echter een bijzondere betekenis voor de Jongemannen en Jonge vrouwen. Bisschoppen zijn er zich van bewust dat hun eerste en belangrijkste verantwoordelijkheid ligt bij de Jongemannen en de Jonge vrouwen in zijn wijk.

het probleem op te lossen, voordat het erger zou worden. We hadden een goede verstandhouding die op vertrouwen gebaseerd was.

Met de jonge vrouwen had ik soortgelijke ervaringen. Op de zestiende verjaardag van iedere jonge vrouw bespraken we samen haar ideeën over uitgaan. Dan bekeken we samen haar eeuwige doelen en moedigen haar aan deze met haar ouders te bespreken, en ze in gedachten te houden als ze uitgaat. Naarmate de jaren verstrekken, hebben verschillende jonge vrouwen mij verteld hoe het gesprek van de bisschop met de „lieve zestienjarige“ hen geholpen heeft de eeuwige doelen, die zij zichzelf gesteld hadden, indachtig te zijn.

Ik zou jullie graag nog één ding willen vertellen. Ik heb drie keer als bisschop gefungeerd, en iedere keer was ik een andere bisschop! Niet alleen zorgden mijn leeftijd en positie ervoor, dat mijn achtergrond en ervaringen verschilden, maar elke keer waren er ook verschillende behoeften in de wijk.

Er zijn tijden geweest dat ik liefde en genade moest uitstralen. Er zijn tijden geweest dat ik streng moest zijn. Sommige wijken hadden hulp nodig bij de financiën, andere bij de organisatie en sommige hadden alleen en gevoel van vriendschap nodig. Maar dit heb ik wel geleerd: een bisschop wordt geroepen om gedurende zijn ambtstermijn in de persoonlijke behoeften van de leden te voorzien.

Dat betekent dat hij ook geïnteresseerd is in jouw welzijn. Hij is er om je te helpen, te leiden, naar je te luisteren, je zaken vertrouwelijk te behandelen en je te sterken in je relatie met de Heer, die eveneens je vriend is. De bisschop hoeft je misschien alleen maar vertrouwen te geven en je te herinneren aan je doelen en beloften om: te bidden, de Schriften te lezen, de geboden te onderhouden, dienstbetoon aan anderen te verlenen en je getuigenis te versterken.

Maar als je vriend, raadsman en rechter is het soms nodig dat hij je tot bekering roept, op dezelfde wijze als de Heer ons gebiedt ons te bekeren en ons herinnert aan de gevolgen van onze zonden. De bisschop doet dit *omdat* hij van je houdt, omdat hij graag wil dat je je problemen overwint. Het is een daad van liefde, een gelegenheid om de dingen recht te zetten. Als je naar de bisschop gaat, verzet je dan niet tegen zijn raad. De Heer zal hem inspireren en leiden opdat hij je kan helpen de oplossingen te vinden die je nodig hebt.

„Ontvang de raad van hem die ik heb aangesteld,“ zei de Heer. „... en weersta mijn stem niet meer“ (LV 108:1-2).

Ja, de bisschop is een drukbezet man. Hij heeft de verantwoordelijkheid voor zijn gezin en zijn beroep, alsook voor de wijk. Hij moet de mensen helpen vele problemen op te lossen. Maar denk eraan dat hij van je houdt en je wil helpen om te slagen in de eeuwige doelen die je hebt gesteld.

Ik heb in mijn tijd als bisschop veel vreugde ervaren, in het bijzonder in de omgang met de jeugd van de kerk. Jullie zijn de leiders van de toekomst, die op een dag bisschop of vrouw van een bisschop zullen zijn. Moge de Heer jullie zegenen dat jullie op die dag voorbereid zullen zijn. Zoals wij zingen: „jong'ren vol edel streven, houw en trouw, houw en trouw, houw en trouw“ (*Heilige lofzangen*, nr 192). □

NAAR HET GOEDE TOEG

ROEIEN

Richard G. Ellsworth

Niet lang geleden sprak ik met mijn dochter over een geestelijke ervaring van een onzer voorouders. Ze vroeg: „Waarom deden de kerklieden vroeger zoveel geestelijke ervaringen op en wij zo weinig? Zouden wij niet dezelfde ervaringen moeten hebben als zij?”

Misschien heeft u zich weleens hetzelfde afgevraagd. De meesten van ons zitten op een gegeven moment met die vraag. Ik wil getuigen van de realiteit, het doel en de plaats van geestelijke ervaringen in ons leven.

Natuurlijk kan ik alleen uit eigen ervaring spreken. Al zou ik ervaringen van anderen weergeven, dan nog kan ik niet meer dan vertellen hoe ik die interpreteer. Maar ik ben ervan overtuigd dat mensenlevens erg veel van elkaar weg hebben, en dat mijn leven in veel opzichten op het uwe lijkt, en dat de grote ervaring van het zijn vaak veel dieper reikt dan we beseffen.

Ik wil getuigen dat geestelijke ervaringen een realiteit zijn. Ze staan ons ten dienste. Als we ons in een positie plaatsen waarin we die kunnen ontvangen, geeft het ons waarheid en kracht en stelt het ons in staat ons leven te veranderen. Er bestaat een geestelijke dimensie. Het is zelfs zo, dat onze aardse dimensie, begrensd door ruimte en tijd, slechts een klein onderdeel is van een veel grotere realiteit die ons omringt en omvat. In ons lichaam verblijft onze geest, een hemels wezen dat in staat is op die geestelijke dimensie te reageren.

Vaak voelen we slechte gedachten aan

Misschien is het omdat het kwaad onze geest meer schokt dat we de aanwezigheid ervan snel opmerken. Iedereen heeft weleens de aanwezigheid van het kwaad gevoeld. Vaak kunnen we slechte gedachten en voornemens aanvoelen in mensen om ons heen.

Toen ik nog als jongeman het huis uitging om dienst te nemen bij de marine, waarschuwde mijn grootmoeder mij dat de Geest des Heren me niet zou vergezellen

naar plaatsen waar kwaad heerste. Mijn werk bij de marine noodzaakte mij vaak in plaatsen te verkeren waar het kwaad in het hart van de mensen regeerde. Ik ondervond dat onze geest inderdaad terugdeinst voor het kwaad – tenzij we er zo door afgestompt raken dat we ons vermogen erdoor geschokt te worden verliezen.

Onze geest kan ook het goede aanvoelen, maar omdat het ons niet shockeert merken we het niet altijd op. Toch is het goede krachtig, krachtiger dan het kwaad. Het goede is heilig. Het getuigt van Jezus Christus. Onze geest reageert op vele vormen van goedheid – de ongeveinsde liefde van kleine kinderen, het nimmer aflatende dienstbetoon van moeders. We voelen ons prettig wanneer men ons accepteert en van ons houdt. Onze geest reageert gunstig op onze eerlijkheid. En kennen wij niet allen het heerlijke gevoel van opluchting wanneer we weten dat we vergeven zijn?

De bevestiging die wij ontvangen wanneer wij bidden om een getuigenis is weer een andere vorm van geestelijke ervaringen. Het getuigenis dat ik als jongeman ontving van de waarheid van het Boek van Mormon was een dergelijke ervaring. Het gebeurde tijdens de Tweede Wereldoorlog. Ik was als jonge matroos gestationeerd op de marinevliegbasis Anacostia in Washington D.C.

Meestal hadden we het erg druk, maar tegen het einde van de oorlog gingen er soms weken voorbij zonder dat we iets te doen hadden. Op een gegeven moment kreeg ik opdracht apparatuur te bewaken in een grote loods. Op een klein lampje op mijn tafel na, waren alle lichten in de loods uit. Het verdere meubilair werd gevormd door een harde, houten stoel. De rest van dat grote gebouw was geheel in duister gehuld.

Een paar dagen lang ging ik op de stoel in de deuropening van die loods zitten en genoot. Het was heerlijk niets te hoeven doen. Maar al gauw begon ik me te vervelen.

Ik was in de kerk opgevoed door ouders die me het evangelie zorgvuldig hadden onderwezen, maar ik

Het goede kan, net als het kwade, worden gevoeld, maar omdat het ons niet shockeert merken we het niet altijd op. Toch is het goede krachtig, krachtiger dan het kwade.

had het Boek van Mormon nog nooit helemaal doorgelezen. Toen ik op een dag weer niets omhanden had, besloot ik dat dit een goede gelegenheid was om het te lezen. Die middag haalde ik dus mijn Boek van Mormon tevoorschijn, een speciaal voor militairen in zakformaat uitgegeven versie. Ik ging de loods in, knipte het lampje op de tafel aan en begon te lezen. Ik weet nog hoe de eerste woorden me raakten: „Ik, Nephi, uit eerbare ouders geboren . . .”

Ik voelde een groot verlangen in mijn hart

De dagen gingen voorbij, en ik las ieder woord. Mijn ziel, getraind om het goede en de waarheid te herkennen, begon te reageren op de getuigenissen van de profeten. Ik had gevoelens in mijn hart waarvan ik mij nooit eerder bewust was geweest. Toen ik tegen het einde van het boek Moroni's aansporing las, voelde ik een groot verlangen zijn woorden te beproeven. Ik weet nog hoe ik de deuren van die grote loods dichtdeed en mezelf opsloot. Ik knield in de duisternis op de koude betonnen vloer neer, leunde met mijn voorhoofd op de harde zitting van de oude stoel, en zei de Heer dat ik de woorden van Moroni geloofde. Ik vroeg Hem van mijn geloof om te zetten in kennis.

Nooit zal ik vergeten wat er gebeurde; sindsdien heb ik het vele malen gevoeld. Ik werd mij ervan bewust dat ik omringd was door een macht die hoger was dan die van mijzelf, en over mij kwam en mij doorvoer. Het was rondom mij – rustig, duidelijk en onbeschrijflijk krachtig. Het scheen mij wit en heerlijk toe, zoals de vrucht van de boom des levens waar Nephi over sprak (zie 1 Ne. 8:15). Het vervulde me van top tot teen en bleef dagen bij me. Het was niet shockerend, zoals de macht van het kwaad, maar het was fijn en verwarmend voor mijn ziel. Ik wist dat het boek waar was.

Een dergelijk getuigenis, in feite een geestelijke bevestiging, is voor ons allen beschikbaar, ongeacht wanneer of waar we leven. We hoeven geen pionier te zijn om te weten dat het Boek van Mormon of het evangelie waar is. Maar we moeten wel een geestelijk bewustzijn ontwikkelen. We moeten niet bang zijn voor geestelijke ervaringen of ons ervan afwenden, maar moeten er juist naar verlangen. De gave van de Heilige Geest verleent ons het recht op geestelijke ervaringen. Maar we moeten ervoor leven. De geestelijke ervaringen waar wij het over hebben komen niet zonder ernaar te streven. Er moet een vastomlijnd doel zijn, grote behoefte en vastbeslotenheid om rechtvaardig te leven. Er moet nederigheid zijn en een intens verlangen.

O, hoezeer heb ik verlangd naar de geest van pure intelligentie die zo vaak mijn geweldige vader vervulde wanneer hij het evangelie van Jezus Christus onderwees. Hoezeer heb ik gebeden om en verlangd naar de geestelijke fijngevoeligheid van mijn overgrootvader, die engelen zag en met God sprak. En wanneer ik er waardig voor was, heb ook ik die dingen gevoeld, net als zij. Wij kunnen de macht hebben om achter de sluiert te zien, net als de broeder van Jared of Moroni of Nephi of Paulus of Joseph Smith of mijn vader of mijn overgrootvader. Wanneer dat gebeurt, is het een heerlijke, rijke en onvergetelijke ervaring.

Ik zag mijn zoon voor zijn geboorte

Jaren geleden zaten mijn vrouw en ik op een avond alleen in de speelkamer van ons huis. De kinderen sliepen, en wij wachtten op de geboorte van een baby. Mijn vrouw, hoogzwanger, zat aan de tafel. We praat-ten zachtjes met elkaar, we wisten dat de baby die

Iedere dag kiezen wij opnieuw tussen goed en kwaad. Als we er niet voor gekozen hebben naar het goede toe te groeien, hebben we ervoor gekozen naar het kwade toe te groeien.

avond geboren zou worden. De kamer was zacht verlicht en er hing een sfeer van liefde voor elkaar en voor de baby die komen zou. Ik weet nog hoe ik naar mijn vrouw keek – ze schommelde zachtjes heen en weer, haar ogen waren dicht, haar bleke handen gespreid om haar gevulde middel. Die fijne sfeer in de kamer werd sterker. Hij was erg krachtig. Ik zei tegen haar: „Voel je die invloed om ons heen?” „Ja”, antwoordde ze.

„Krijg jij dezelfde indruk als ik?”, vroeg ik. „We krijgen een zoon.”

„Ik weet het,” zei ze eenvoudig, „het wordt een jongen.”

En toen scheidde de sluier zich vaneen, en ik zag onze zoon staan, hij wachtte op misschien een meter afstand van de stoel waar mijn vrouw in schommelde. Hij was lang van postuur en goed gebouwd, langer en groter dan de kamer ruimte bood, scheen het mij toe. Zijn persoon straalde kracht uit, grote kracht en goedheid, geduld en liefde.

Ik vroeg: „Zie je hem naast je staan?”

Weer weldat heerlijk gevoel van verbondenheid en eenheid op. Ze keek me aan, vol vertrouwen, ze had een glimlach om de lippen. „Dat hoeft niet,” zei ze, „ik weet dat hij er is.”

Broeders en zusters, geestelijke ervaringen vormen een realiteit. Het gebed moet een geestelijke ervaring zijn. Ons is openbaring beloofd door gebed, en o, hoeveel hulp van achter de sluier hebben wij in ons leven van alledag niet nodig – bij ons komen en gaan, onze besluiten en contacten, onze verkering, ons huwelijk, ons vader- en moederschap.

Hoe vaak zijn mijn vrouw en ik niet in gebed neergelield om leiding en bevestiging bij onze ouderlijke behoeften en besluiten te vragen. Hoe vaak zijn die antwoorden niet gekomen – soms doordat ons gevoel

veranderde, soms in de vorm van vriendelijke suggesties en inzichten, soms in de vorm van visioenen van het leven van onze kinderen. Als ouders hebben wij vaak de behoefte gevoeld aan troost en geruststelling, en hebben die ook ontvangen – niet eenmalig, maar keer op keer.

De genezer Joseph Smith

Ik getuig dat de Heer ernaar verlangt deel van ons leven uit te maken. Hij zal ons een geestelijke kracht toevertrouwen die ons begrip ver te boven gaat. Het priesterschap is het gezag om de macht van God aan te wenden tot welzijn van de mensheid. Toen de profeet Joseph Smith eens de arm van een zuster in Ohio genas, vroegen enkelen zich af hoelang die arm gezond zou blijven. Ergens hadden ze het idee dat de genezing niet van lange duur kon zijn, daar de arm van binnen toch nog ziek moest zijn. Maar Joseph Smith zei hun dat de genezen arm niet zo gezond was als de andere. De macht van het priesterschap is een realiteit. Maar we moeten de moed kunnen opbrengen om die geestelijke macht aan te wenden. We moeten slechts bidden voor de persoon die een zegen verlangt.

Geestelijke macht is beschikbaar door het priesterschap

Om geestelijke ervaringen te kunnen opdoen, moeten wij ons in een positie plaatsen waarin we die kunnen ontvangen. En in feite plaatsen wij ons elke dag, ieder moment, in een bepaalde positie, hetzij ten goede, hetzij ten kwade. Er bestaan geen neutrale momenten. Iedere dag kiezen wij opnieuw tussen goed en kwaad. We plaatsen ons daar waar wij ons willen bevinden, of we dit nu bewust doen of niet. Als we er

Toen we bij elkaar zaten, omgeven door een warm gevoel van verbondenheid en eenheid, zagen en voelden wij de geest van onze zoon die binnenkort geboren zou worden.

niet voor gekozen hebben naar het goede toe te groeien, hebben we ervoor gekozen naar het kwade toe te groeien. We staan nooit stil, dat is onmogelijk. Daarom zei de Heer dat zij die niet voor Hem waren, tegen Hem waren.

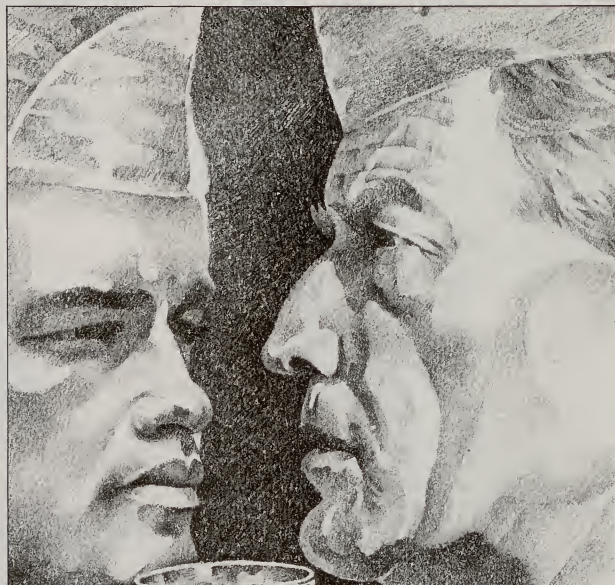
En dus, toen mijn dochter mij vroeg of wij in onze tijd niet dezelfde geestelijke ervaringen zouden moeten hebben als de pioniers, stelde ze in wezen een vraag over onze geestelijke positie. Alle geboden van de Heer zijn aanwijzingen voor geestelijke groei. Geven, dienen, liefhebben, begrijpen, onzelfzuchtig zijn, eerlijk en kuis zijn – al deze zaken hebben geestelijke consequenties. Het woord van wijsheid naleven, tien-de betalen, de wet van vasten gehoorzamen, altijd bidden – deze handelingen plaatsen ons in een positie waarin de dingen van de Geest ons onbelemmerd toevloeden.

Als wij onze vergaderingen met de juiste instelling bijwonen, geven wij kracht aan en ontvangen wij kracht van anderen. Wanneer wij onder gebed de Schriften bestuderen, verheffen wij ons boven tijd en ruimte en leren wij van de getuigenissen en ervaringen van hen die ons voor zijn gegaan. En wanneer wij ervoor in aanmerking komen verordeningen te ontvangen en verbonden te sluiten in de heilige tempels van de Heer, stellen wij ons op directe wijze open voor geestelijke zekerheid en macht en kracht. Maar wij moeten die dingen zelf willen; ze kunnen niet voor ons gedaan worden. Onze pionier-voorvaders leefden op een hoog geestelijk niveau en hadden vele heerlijke ervaringen. Voor ons is hetzelfde weggelegd. □

Uit een toespraak aan de Brigham Young University op 23 juli 1985.

JA, IK BEN INDERDAAD MORMOON

Illustrates: Richard D. Hull

David K. Skidmore

In de zomer van 1973, toen de oorlog in Zuidoost-Azië nog aan de gang was, werd ik door de Amerikaanse luchtmacht overgeplaatst naar een basis in Thailand. Het afscheid die dag van mijn vrouw en twee kleine kinderen was het moeilijkste dat ik ooit had moeten meemaken. Alleen de geruststellingen die

mij gegeven waren in een zegen van mijn vader, gaven mij de moed mij om te draaien en naar het wachtende toestel te lopen. In die zegen had hij beloofd dat ik „niet gedwongen zou worden om deel te nemen aan ongeoorloofde activiteiten,” en dat ik „rein naar mijn gezin terug zou mogen keren.”

Na een overlevingscursus van enkele dagen in het oerwoud op de Filipijnen, reisde ik door naar mijn uiteindelijk bestemming in Thailand als navigator en beschutsofficier bij een gevechtsekader. Ik was vastbesloten mijn werk goed uit te voeren en het jaar zo vlug mogelijk voorbij te laten gaan.

Op de avond dat ik er aankwam, kwam het eskader net terug van een opdracht en weldra werd ik uitgenodigd om hun veilige terugkeer mee te vieren. Het was met enige bange voorvoelens dat ik het lokaal betrad om kennis te maken met wat voor de komende twaalf maanden mijn „familie” zou zijn.

De viering was in volle gang. Ik sloeg beleefd het mij aangeboden geestrijke vocht af, nam een frisdrank en trachtte me te verbergen in een rustig gesprek, omgeven door de dreunende muziek en een waas van sigarettenrook.

Doordat ik van de ene groep naar de andere werd geleid om kennis te maken, kwam ik uiteindelijk aan de bar terecht naast de eskaderleider die kolonel was. Met zijn arm om mijn nek heen gedrapeerd, had ik geen andere keus dan te luisteren naar zijn verhalen over kisten, gewaagde avonturen en vroegere strijdmakers.

Even later werd er een teken gegeven, waarop alle aanwezigen zich bij de bar verzamelden. De muziek hield op en het werd volkomen stil. Het moment was daar voor een dagelijkse traditie. Iedereen kreeg een glaasje sterke drank, een citroen en wat zout geserveerd. Toen het mijn beurt was, zei ik heel rustig en zo nonchalant als ik maar kon: „Nee, dank u, ik houd me liever bij mijn frisdrank.”

„Maar dit is een oude traditie van het eskader,” zei de man.

De gedachten schoten door mijn hoofd: „Waarom ik? Waarom voor het hele eskader? Waarom op de allereerste avond?” Ik deed mijn best om zelfverzekerd te klinken en legde uit dat ik nooit alcohol gebruikte, maar de traditie zou eren met mijn frisdrank.

Mijn woorden werden in de eerste plaats begroet met een nog grotere stilte, daarna knelde de arm van de kolonel zich vaster om mijn nek heen. „Luitenant,”

zei hij, „u gaat die borrel opdrinten. Dat is een bevel. En zododig zal ik hem eigenhandig in uw keelgat gieten.”

Ik dacht erover na hoever ik het zou schoppen als het op vechten uitdraaide. Ik stelde me de gevolgen voor en het onaangename gesprek om overplaatsing naar een ander eskader te verzoeken. Weer vroeg ik me af: „Waarom ik?” Ik wilde wanhopig graag thuis zijn, ruim twaalfduizend kilometer over de oceaan. Toen herinnerde ik me ineens de belofte die ik een week daarvoor van mijn vader had ontvangen. Ik verzamelde al mijn moed en slaagde erin in die afwachtende stilte te zeggen: „Het spijt me, meneer, maar ik ga geen alcohol gebruiken.”

De spanning in de lucht was te snijden. Met geheel mijn hart bad ik: „Hemelse Vader, alstublieft, help mij door deze avond heen te komen.”

De kolonel leunde naar achteren, nam mij aandachtig op, en zei: „Je gaat die borrel wel drinken . . .”

Ik bad.

„Tenzij,” voegde hij eraantoe, „je mormoon bent.”

Mijn ziel was een en al opluchting! Natuurlijk was ik mormoon. Waarom had ik dat niet eerder gezegd? Schaamde ik me dat ik daarom niet dronk? Geloofde ik niet dat God in zijn wijsheid dat gebod gegeven had? Ik antwoordde: „Ja, ik ben inderdaad mormoon.”

Hij stelde me een aantal vragen om er zeker van te zijn dat ik niet zomaar deed alsof ik mormoon was. Toen zei hij: „Een frisdrank voor deze man.”

Bij het bidden later die avond dankte ik mijn Hemelse Vader voor de les die ik zo ver van huis had geleerd. Ik dankte hem voor een aardse vader die geïnspireerd was geweest om zijn zoon een zegen te geven. Ik was dankbaar dat iedereen nu op de hoogte was van mijn overtuiging en dat het hele eskader er in de volgende twaalf maanden wel voor zou zorgen dat ik er trouw aan bleef. Ik was dankbaar dat op een zeker moment een andere heilige der laatste dagen niet bang was geweest om de kolonel te laten weten *waarom* hij een rein leven leidde. En dat was ook het moment dat ik beloofde nooit te arzellen met te zeggen: „Ik ben inderdaad mormoon.” □

WEL GEDAAN, GIJ GOEDE EN GETROUWE DIENSTKNECHT

Esnil Acosta

Het was een bijzondere zendingsconferentie: onze president werd ontheven, en voor de laatste keer gaf hij ons zijn getuigenis.

Het stemde ons een beetje weemoedig om afscheid te moeten nemen van deze man. Hij had zich met alles wat hij had ingezet om de wil van de Heer te doen, en de last der jaren begon op hem te wegen; maar ondanks zijn moegestreden gestel sprak hij met veel overtuiging en enthousiasme.

In zijn toespraak vertelde hij over een ervaring die mij sindsdien er vaak toe heeft aangezet om mij op mijn dienstbetoon in de kerk te bezinnen. Hij zei dat toen hij na een conferentie in Salto (Uruguay) op weg naar huis was, hij zich afvroeg of hij wel alles had gedaan wat de Heer van Hem verlangd had.

Terwijl hij in overpeinzing verzonken was, scheen het hem ineens toe alsof de Heer zijn hand op zijn schouder legde en zei: „Mijn zoon, je hebt alles gedaan dat Ik je geboden heb. Ga in vrede naar huis terug; je bent getrouw geweest, en Ik aanvaard je inspanningen.” Dit stelde hem gerust en bracht hem veel vreugde, want hij had zich zorgen gemaakt over hoe de Heer over hem dacht.

Na een korte pauze zei hij: „De beste zendingen zijn niet degenen die de meeste mensen gedoopt hebben, of de meeste lessen gegeven hebben, of de meeste leerstellingen kennen; de beste zendingen zijn diegenen die, wanneer zij hun zending voltooid hebben, het gevoel hebben dat de Heer zijn hand op hun schouder zou kunnen leggen en zeggen: 'Mijn zoon, je hebt alles gedaan wat ik je geboden heb. Ik aanvaard je inspanningen.'”

Een paar weken later werd er weer een zendingsconferentie gehouden, dit keer met onze nieuwe zendingspresident, ouderling Gene R. Cook. Tijdens mijn

gesprek met hem zei hij me dat hij het gevoel had dat ik een goede geest had en dat God veel van mij verwachtte. Hij zei ook dat hij wist dat ik meer kon doen en een betere zending kon zijn.

Ik dacht ernstig over zijn woorden na, en over de woorden van onze vorige zendingspresident. Ik bad om inspiratie van de Geest en beloofde de Heer dat ik gedurende de rest van mijn zending hard zou werken om zielen tot Hem te brengen. Ik wijdde al mijn inspanningen toe aan het vervullen van de zending die God me gegeven had. Ik werkte hard. Maar toch, naarmate mijn zending haar einde naderde, had ik nog niet gevoeld wat mijn eerste zendingspresident had gevoeld: een bevestiging van God dat mijn werk aanvaard was.

Ik bleef hard werken, en op de laatste dag van mijn zending – onze vrije dag – doopten mijn collega en ik een bijzonder, jong gezin.

Toen ik op het zendingskantoor arriveerde, had president Cook voor de laatste keer een gesprek met me. Nadat we samen hadden gebeden, vroeg hij me of er nog iets was dat ik met hem wilde bespreken.

Ik dacht erover na, maar besloot hem niet lastig te vallen met mijn verlangen naar een bevestiging van de Heer dat mijn werk aanvaard was. Toen, alsof hij mijn gedachten kon lezen, keek hij me aan en zei: „Ouderling Acosta, de Geest zegt me dat de Heer uw werk heeft aanvaard, en ik voel dat u met deze zekerheid naar huis kunt gaan. Ik voel dat u hier ongerust om bent.”

Met tranen in de ogen zei ik dat ik me daar inderdaad ongerust over had gemaakt, maar dat ik nu met een blij gevoel naar huis kon gaan omdat ik wist dat de Heer mijn zendingswerk had aanvaard. Er kwam een innerlijke vrede over me, wat voor mij de bevestiging was dat het inderdaad zo was.

Sindsdien is er een aantal jaren voorbij gegaan, en ik heb deze ervaringen vaak aan anderen verteld, zodat zij zouden begrijpen dat we kunnen weten of de Heer onze inspanningen goedkeurt. Ik geloof dat dergelijke gevoelens ons in staat stellen om onze inspanningen te evalueren, en vast te stellen of wat we doen goed is, onze fouten te herstellen, en zodoende vooruitgang te blijven maken in ons leven.

Misschien voelde Paulus ook zoiets toen hij zei: „Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loof ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardige rechter, mij zal geven” (2 Tim. 4:7-8).

Moge wij zo leven dat de Heer eens tot ons zal kunnen zeggen: „Wèl gedaan, gij goede en getrouwe (dienstknecht), over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer” (Matt. 25:21). □

W. B. BRUCE